

YAŞASIN İŞÇİLERİN VE EMEKÇİLERİN MÜCADELE BİRLİĞİ

Merhaba

"Komünizm gözlerimizin önünde cereyan eden gerçek harekettir" Karl Marks

Ardarda gelişen olaylar tam da bu sözü anlatıyor.

Gözlerimizin önünde cereyan edenler bizlere bugün ve gelecek hakkında sorumluluklarımızın ne kadar ertelenemez olduklarını gösteriyor. Devrimin ayak seslerini duymayan sağır kulaklar yerin titrediğini hissediyor olmalı artık.

Güvencesizlik, geleceksizlik kitleleri kaybedecekleri bir şey kalmadığı yönünde inna ediyor. Çevre sorunu gibi pek çok sorun sosyalizme ertelenemeyecek kadar can alıcı düzeye ulaştı. Burjuvazinin seçim sandıklarıyla kurduğu peri masallarına inabilecek kimse kalmadı. Ekmek, sahte oy pusulasından daha fazla gerekli aç midelelere.

Konak işçilerinin mücadeleye öğreterek yürüttükleri direniş, Buca işçisi Batıgöl Tunç'un saldırılar karşısındaki duruşu, her yerden gelen kürt halkının isyan haberleri, işçi grevleri bültenimizin aylık periyodunun gelişmelere yetişmemesi daha kısa süreli bir yayın ihtiyacını ortaya koyuyor.

Bundan sonraki sayılarımızda daha kısa süreli periyotlarla, daha çok gündeme yönelik bir yayınlı sizlerle buluşacağız.

Bültenin dağıtımında çaba gösteren adlarını bile bilmediğimiz dostlarımız olduğunu duyuyoruz.

Fidel'in sözünü hatırlatıyor bize dostlarımız. Vamos Bien (iyi gidiyoruz) dostlar.

Yeni sayımızda buluşmak üzere.

zaferedek@gmail.com

■ Ortak Örgütlenme
Ya Da Eylem Birliği	■ İzmir Direniyor	■ Gündem:
Taksim Zaferi Nasıl Kazandı	■ Halkın Denizi
Denizleşen Halkla
■ Beyaz Grev,
Kızıl Eylemlilik	■ Ayaklanmalar Yüzyılı:
Halk Devrimlerinden Dersler Sonuçlar	■ Sosyal Güvenlik	■ Sıra
Mühendislerde
■ Dek'in Çalışma Defteri: Komite- Konsey
Deneyimleri Türkiye -1	■ Bellek: Sendikal Mücadele İle Devrim Mücadelesinin
İlişkisi Üzerine - 1		

Bekaert İşçileri

Bekaert işçilerinin mücadelesi kazanımla sonuçlandı.

17 Mayıs Salı günü işyeri yönetimi ile sendika arasında yapılan görüşmelerin sonucunda işten atılan işçilerden 3'ünün yeniden işbaşı yapması ve kalan 5 işçiye de ihbar ve kıdem tazminatlarına ek olarak 45 bin lira ödenmesi yönündeki çözüm önerisi Bekaert işçileri tarafından kabul edildi.

Sendika ve işçiler Bekaert fabrikasında 20 Mayıs günü birinci vardiya ile üretimi başlatacaklar.

İzmit'de kurulu bulunan Bekaert İzmit Çelik Kord Sanayi Fabrikasında çalışan 9 işçi fazla izin, devamsızlık, uyumsuzluk gibi gerekçelerle 4 Mayıs'ta işten çıkarılmıştı. 7 Mayıs'ta bu durumu protesto etmek ve arkadaşlarının geri alınmasını sağlamak için fabrikadaki 400 işçi kendilerini fabrikaya kapatmıştı.

Bu eylem sırasında 100 dolayında işçi sağlığının bozulmasından dolayı doktordan istirahat almıştı. Bu durum üzerine fabrika yönetimi ile Genel Müdür Jaron Babokke ve İnsan Kaynakları Müdürü Burak Karabulut, sendika yöneticileriyle görüşmüş, işçi sağlığı ve iş güvenliği konusunda yaşanan endişe üzerine fabrikada üretimin 17 Mayıs günü itibarıyla durdurulması kararı alınmıştı. Bununla ilgili Birleşik Metal-İş Şube Başkanı Hami Baltacı, yaşanan gelişme ve yapılan görüşmeyle ilgili olarak "İşveren ile önceki akşam bir araya geldik ve görüşmelerimiz bir seviyeye gelmişti. Ancak dün sorunların çözülmediğini gördük. Üretimin durdurulması kararı da herhangi bir iş kazası meydana gelmemesi için alınmış bir karar. Biz işçi arkadaşlarımızın tamamı işe alınana kadar pazarlık yapmadan bekleyeceğiz. Şu anda 100'e yakın arkadaşımız doktordan istirahat raporu aldı ve kimisi hastanede kimisi evinde kimisi ise fabrikada beklemekte" açıklamasında bulunmuştu.

ORTAK ÖRGÜTLENME YA DA EYLEM BİRLİĞİ

Bir çığ gibi büyümekte olan işçi ve emekçi hareketinden bahsetmeye ihtiyaç duymayacak kadar gözlerimizin önünde cereyan etmekte ardi arkası kesilmeyen eylemler...

Uzun yıllar boyunca işçi ve emekçileri küçük parçalara bölmek üzere kurgulanmış olan yasalar gerçekliğin gerisinde kaldılar. 90'lı yılların başında yükselen emekçi hareketinin tabanında küçük parçalara bölünmemiş, iş yeri birliği bozulmamış 657'liler vardı. Şimdi aynı taban pek çok parçaya bölünmüş durumda. Aynı iş yerinde ortak örgütlenmesi gereken, eskiden aynı örgütlenmelerde birlikte bulunduğumuz kesimlerin ayrı ayrı yasalara bağlı olmaları sendikal mücadeleyi de, süreci yeterince tahlil edemeyen kesimleri de aldatıyor.

Sağlıkta taşeron çalışanlar, yıllar içinde emekli oldukça boşalan yerleri "ihale yoluyla" doldurulan "personel" arkadaşlarımız değil mi? Aynı işi birlikte yürütmüyor muyuz? Ücretli öğretmenler yine aynı şekilde ihtiyaç duyulan kadrolara atanmayan öğretmenlerin daha düşük ücrete mahkum edildiği aynı bütünün parçaları değil mi? Belediye çalışanları, temizlik vb. işlerin taşeron şirketlere geçmesinden sonra grevlerindeki en büyük silahı, çöp toplamama, temizlik yapmama silahını kaybetmediler mi?

Daha pek çok alandan örnekleri çoğaltmak mümkün. PTT işçileri hala canlı bir örnek olarak direnişleriyle bu gerçekleri yüzümüze vuyor. Konak işçileri ve Buca taşeron işçisi Batıgül Tunç bize her gün yükselen eylemleri ve uğradıkları faşist saldırılarla bunları anlatıyorlar.

Her birimiz kendi bağlı bulunduğumuz "yasa" ile mücadelemizi sınırlandırarak burjuvazinin amaçlarını yerine getirmesinde kolaylık sağlamış oluyoruz. Memur sendikalarının "4688 Sendikalar Yasası"na bağlı oldukları gerekçesiyle, sadece kendi buldukları iş kolunu temsil etme konusunda uzlaşmacı, yasalı tutumları, yasal sınırlılıkları temsil etmekten, parçalanmaya hizmet etmekten başka işe yaramıyor.

Sendikalarda mücadele eden pek çok kesim ise sendikalara rağmen ilkeler koymak ve harekete geçmekte tereddüt ediyor, çekimser kalıyorlar. Gelecekteki seçim hesaplarına denk düşmeyecek, dışarda kalmalarına yol açacak davranışlardan kaçınmak genel davranış haline geldi. Oysa önümüzdeki süreci değerlendirebilenler o koltukların ya yukarının ya da aşağının baskısıyla hareket etmek zorunda olan kişilerden başka birşeyi temsil etmediğini gayet iyi bilirler. İnisiyatif kitlelerin eline geçiyor ve koltuklarda olmak bu süreçte fren görevi görmek isteyenlerin balatalarını hayli eskitecek.

“Ne yapmalı” sorusuna cevap arayan pek çok tartışmaya tanık oluyoruz. Tüm alanlarda bariz bir şekilde görülen bu parçalanmışlıkla birlikte sendikal sınırları aşan eylem arayışlarına tanık oluyoruz.

Ne yapmalı sorusuna verebileceğimiz cevaplarımız olmalı...

1- Bulduğumuz her alanda eylem birlikleri oluşturmalı, çalıştığımız yerlerde, tabanda hiçbir ayırım gözetmeksizin tüm çalışanları içine alacak birlikler kurmalıyız. Bu durumda suni ayrımlar ortadan kalkacak, tüm alanların mücadelesi ortaklaşacaktır.

2- Dayanışma eylemleri, dayanışma grevleri tüm emekçilerin herhangi bir olayda hızla örgütlenmesi gereken başlıca görevleri olmalıdır. Herhangi bir işyerindeki grev, saldırı ya da bir eylem anında geniş kesimlerin desteğini bulmalıdır.

3- İşyeri, semt, ilçe ve il bazında ortak platformlarda ortak örgütlenmenin “eylem birlikleri” oluşturulmalıdır. Herhangi bir saldırı lokal değil genel bir karşılığı hemen bulmalıdır.

4- Sendikaların olanakları tüm bu taban örgütleri tarafından (komiteler, komisyonlar, platformlar, birlikler, inisiyatifler vb.) dayanışma eylemleri için seferber edilmelidir. Sendikalar ve sendikalar arası oluşturulan ortak platformlar düzenin devamına ve sendikalist çizgiye değil işçi ve emekçilerin ortak çıkarlarına ve iradesine hizmet etmelidir.

5- İşyerlerimizde, mahallemizde, okulumuzda oluşturacağımız her komite, eylem birliği bilincini taşıma, geliştirme görevini yaşama geçirmek için yeni yol ve yöntemlere açık, esnek ve hızlı hareket kabiliyetine sahip olmalıdır. Taban inisiyatifini tereddüt etmeden harekete geçirebilmelidir.

Bunları yerine getirebildiğimiz zaman işçi ve emekçilerin olduğu kadar Kürt halkının mücadelesinin de hiçbir zaman hiçbir eylemlerinde yalnız kalmayacağını göreceğiz. Harekete geçtiğinde kısa sürede kendisine destek geleceğini bilen işçi ve emekçilerin harekete geçmesi birbirine güvenmesi devrimin temelleridir.

Devrime tanıklık ediyoruz. 1 Mayıs'ta Taksim alanını dolduran umudun, mücadelenin birikimi, devrimin potansiyelidir. Hızla akıp giden gündemleri takip etmekte güçlük çekiyorsak, burjuvazi bizi kendi gündemimizden alıkoymak için, dikkatimizi dağıtmak için hergün yeni bir oyna yöneliyorsa kimsenin bu durumu “emekçilerin tepkisizliği” olarak değerlendirme hakkı yoktur. Burjuvazinin davranışlarını izlemek bile emekçilerin ne kadar yol aldığını gösteriyor.

Emekçiler, küçük esnaf, orta katmanlar hızla işçileşiyor. Güvencesiz çalışma ve çalışma koşullarının ağırlaşması ortak paydada birleşiyor. Mühendisler, doktorlar, tiyatrocular, yazarlar, taşeronlar, çevrelerine sahip çıkanlar ya da öğrenciler her biri kendi alanlarında sistemin yarattığı sorulara karşı hergün daha devrimcileşen eylemlerle mücadele ediyorlar. Sokaklara yönelen ve eyleme geçen yüzler çoğalıyor. Tahammüller daralıyor. Emekçiler parlamentonun çürüyen kapitalizmle birlikte çürüüşüne yaşamlarıyla tanık oluyorlar. Geleceklerinin düzen partilerinde, seçim sandıklarında olmadığını gören “Zafer sokakta kazanılır” diyen kesim güçlenip çoğalıyor.

Devrimciler hergün tüm bu tepkileri komitelerde ve eylem birliklerinde örgütlenme hedefiyle evlerinden çıkmıyorlarsa büyük saldırı ve katliamları göze alıyorlar demektir.

Yaşasın İşçilerin ve Emekçilerin Mücadele Birliği

Batıgül Tunç ve Arkadaşları Serbest Bırakıldı

23 Mayıs Yüksel Caddesi'nde basın açıklaması yaptıktan sonra CHP il binasının önüne yürümek isteyen taşeron işçisi Batıgül TUNÇ ve ona destek olmak için gelenlere gaz ve coplarla saldıran polis, bir çok kişiyi gözaltına aldı.

Bugün Batıgül Tunç ve destek verenlere yapılan saldırı protesto ve gözaltına alınanların serbest bırakılması için basın açıklamaları yapıldı.

Yine 24 Mayıs 2011 akşam saatlerinde alınan bilgiye göre gözaltında bulunan Batıgül Tunç ve 7 kişi savcılığa çıkartıldılar.

Savcılık Batıgül Tunç ve arkadaşlarını tutuklanmasi talebiyle mahkemeye sevk etti. Gerekçe olarak Batıgül Tunç ve 7 kişinin eylemi yönlendirici ve yönetici olmaları, gösteri ve yürüyüşler kanununa muhalefet, kamu malına zarar vermek ve polise mukavemet olarak gösterdi. Hakim karşısına çıkarıldıktan sırakıldılar. Gözaltında bulunanlar tarafından verilen bilgiye göre gerek gözaltına alınma sırasında, gerekse gözaltında buldukları süre boyunca çevik kuvvetin saldırılarının devam ettiği vücutlarının çeşitli yerlerinde darp, kelepçe izleri, morluklar, ezilmeler ve sıyrıkların bulunduğunu ifade ettiler.

Hakim karşısına çıkarılanlardan, sokaklarda yaşayan ve akli dengesi yerinde olmadığı doktor raporuyla tescilli eski avukat Yaşar Öztemel tutuklandı ve Sincan F Tipi cezaevi'ne gönderildi. Kızılay sokaklarının sevilen siması Yaşar Öztemel devrimciler tarafından, “Gözaltılar, Tutuklamalar, Baskılar Bizi Yıldırılmaz” sloganlarıyla uğurlandı.

Diğer 6 kişi de saatler 20.30'dan itibaren birer birer serbest bırakılmaya başladı. Yoldaşları, arkadaşları, aileleri ve dostları tarafından alkışlarla ve sloganlarla coşkuyla karşılandı.

İZMİR DİRENİYOR

2011 Yılı İzmir’de direnişlerle selamlandı. 2008 ve 2009 yılında İzmir Park Bahçe işçilerinin direnişleri ile çınladı İzmir’in sokakları. 2009 yılının ortalarında Kent AŞ. İşçilerinin Ankara’ya yürüyüşlerinden sonra, UPS işçilerinin 2009 ve 2010 yıllarında TÜM-TİS’in öncülüğünde yükselen ve işçi sınıfının enternasyonalist dayanışmanın hak alıcı örneği ile zafere ulaşan eylemi yer aldı. Daha hava soğumadan, Buca Belediye işçilerinden Batıgül Tunç’un sendikal çalışma yapması sonucu işten atılmasının ardından, aynı işyerinde işten atılan 6 arkadaşının eylemi başladı. İki ayı aşkın bir direnişten sonra 6 kişi işe alınmış ve Batıgül Tunç yine işe alınmamıştı. Hem de CHP yöneticilerinin basın önünde şeref sözü vermelerine rağmen... Batıgül Tunç iki ayı aşkın süredir yine çeşitli eylemliliklerle direnişini sürdürüyor.

Konak İşçileri Eylemlerini Sürdürüyor

16 Nisan günü Konak işçileri ve Batıgül Tunç saat 19.30’da Ayışığı Sanat Merkezi’nin düzenlediği “Konak Taşeron İşçileriyle Dayanışma Gecesi”ne katılmak için Çınar-tepe Meydanı’ndan Çınar Düğün salonuna ikişerli sıra halinde yürümeye başladılar. Kortejin önünde “Zafer Bizim Olacak/Konak Belediyesi Taşeron İşçileri”, “Emek Düşmanı Konak Belediyesi Taşeron İşçileri” imzalı pankartları taşıyarak sloganlarla salona geldiler.

Salonun önündeki kitle, işçileri “Taşeron İşçisi Yalnız Değildir” diyerek karşıladı. Konak işçileri aileleri ile birlikte hayallerle, sloganlarla kolkolaydılar. İşçiler, sahnede eylem sürecini anlattılar. 50 günlük eylem süreçlerini slaytla tekrar izlemiş oldular. Etkinlik 23.00’te sona erdi.

29 Nisan Cuma günü saat 12.00’de Konak işçileri bir yürüyüş düzenlediler. “67 Kişiyi Sahip Çıkamayanlar/70 Milyona Nasıl Sahip Çıkacaklar” yazılı ve Musa Çam, Güldal Mumcu, Alattin Yüksel’in üzeri çarpılı fotoğraflarından oluşan pankart taşıyan işçiler Basmane Meydanı’ndan, Şair Eşref Caddesine yürüdüler.

Konak işçileri güzergahları boyunca yaptıkları konuşmalarla yaptıkları eylem ve talepleri ile ilgili bilgi verdiler. Kemeraltı Çarşısı’na geçen işçiler “Bize, siz Konak işçisi değilsiniz diyen Hakan Tartan, yarın size, siz benim esnafım değilsiniz diyecektir” diyerek Kemeraltı esnafına çağrıda bulundular. Yaklaşık 4 saat süren yürüyüşte İzmir’in en işlek bölgelerinden geçen işçiler, İzmir’de gidilmedik yer bırakmayacaklarını söylediler.

Konak İşçileri ve Batıgül Tunç

1 Mayıs’ta Taksim Meydanı’nda

İstanbul’da yoğun bir ilgi ile karşılanan işçiler, seslerini 1 Mayıs’ta Taksim’e taşıdılar. Saat 13.00’de yürümeye başlayan Konak İşçileri “Zafer Bizim Olacak” pankartıyla yürüdüler. Batıgül Tunç’ta 1 Mayıs alanında onlarla birlikteydi. Kızıl Meydan Taksim’e alkış ve ıslıklarla girdiler.

“Konak İşçisi Yalnız Değildir” sloganlarıyla karşılandılar. Kürsüden söz hakkı talep eden işçilere söz hakkı verilemeyeceği söylendi. İşçiler de kürsüyü işgal etmek için sahneye çıktılar. Yaşanan kısa bir gerginliğin ardından Konak işçileri itilerek kürsüden indirildiler. İşçiler yaklaşık yarım saat sonra tekrar kürsüye çıkarak söz hakkı istediler. Tertip Komitesi, işçilere söz hakkı vermeyeceklerini ama sahnede bekleyebileceklerini söylediler. Konak işçileri Ontex, Canbebe ve PTT işçileri ile birlikte sahneye çıktı. Kürsü, söz hakkı vermediği Konak İşçilerinin eylemlerini selamladı, bir süre sahnede bekleyen işçiler, kürsüden mikrofonu alarak “Bütün işçi, emekçi ve ezilen halkların 1 Mayıs’ını kutladıklarını ve 1 Mayıs tertip komitesini kınadıklarını” söylediler. Konak işçileri konuşurken son sesle müzik çalmaya başladı. İşçiler 1 Mayıs tertip komitesi ile tartışarak sahneden indiler.

Kürsü işgalinden sonra Taksim Meydanı’na inen Konak işçileri, Ontex-Canbebe, Casper ve PTT işçileri ile İstiklal Caddesi’nde Rumeli Han’a yürüdüler. İşçiler eylemden sonra Taksim Ayışığı Sanat Merkezi’ne çıktılar ve çay içerek sohbet ettiler.

Gündoğdu Meydanı’nda 1 Mayıs:

Konak işçileri hem Taksim Meydanı’nda hem de Gündoğdu Meydanı’ndaki 1 Mayıs’a katıldılar. Saat 11’de “67 Kişiyi Sahip Çıkamayanlar/70 Milyona Nasıl Sahip Çıkacaklar” pankartları ile Gündoğdu Meydanı’na doğru ilerleyen Konak işçileri, sloganlar ve alkışlarla desteklendiler. Gündoğdu Meydanı’na girdiklerinde kürsüden söz hakkı istediler, kürsüden “alamayacakları” cevabı verildi.

Yaklaşık yarım saat bekleyen işçiler tekrar kürsüden söz hakkı istediler. Kitlenin ısrarı sonucu işçilere söz hakkı verildi. İşçiler taleplerini kürsüden dile getirirken, sendikaların duyarsızlığına da değindiler. 1 Mayıs’ı yaratan işçi sınıfını selamlayarak konuşmalarını bitirdiler.

Konak İşçileri Sendikayı İşgal Etti

2 Mayıs saat 14’de, işçiler, sendika başkanlarının verdik-

leri sözleri tutmaması ve sendikaları işçi sınıfının evi değil de burjuva partilerin arka bahçeleri yapması nedeniyle İzmir Basmane mevkiinde bulunan Birleşik Metal-İş binasını işgal ettiler.

Yaklaşık 20 kadar işçi sendika binasına girdikten sonra üzerinde CHP İzmir milletvekili adaylarının fotoğraflarının bulunduğu “67 kişiye sahip çıkamayan, 70 milyon kişiye nasıl sahip çıkacak” yazılı pankart astılar. Sendika camlarına ise Konak Belediye başkanı Hakan Tartan ve CHP İl Başkanı Taccettin Bayır’ın fotoğraflarını asan işçiler, camlardan sarkarak slogan atmaya başladılar.

Yaklaşık 30 dakika hiç durmadan, aşağıda bekleyen işçilerle birlikte karşılıklı sloganlar attılar. 2 saat kadar süren işgal eylemi polisin müdahalesiyle sonlandı. Dışarı çıkan işçiler, burada bir basın açıklaması yaptılar ve sorunu anlattılar: “Sendikaları seçim malzemesi yapan, işçilerin verdikleri aidatları seçim politikası malzemesi yapan sendikacıların yakalarına yapışacağız. (...) İşçilerin yanında olması gereken sendikacıları sokağa yanımıza bekliyoruz. Eğer yanımıza gelmezlerse onları oturdukları koltuklarda rahatsız edeceğiz” dediler.

Konak CHP İlçe Binası İşgali

3 Mayıs günü, Basmane’deki Konak CHP ilçe binasını işgal eden işçiler, üzerlerine benzin döktüler. Kendilerini camlardan sarkıtarak slogan atan işçiler, fiili olarak işgal eylemini başlattılar. Daha sonra polisin gelmesi sonucu içeride ablukaya alınan işçiler, benzini tutuşturmak istediler. Polislerin sert saldırısıyla 10 işçi gözaltına alındı.

Eylemden sonra işçi temsilcilerinden Gülbeniz Dönmez, “Bugün sabah 09.00 civarında CHP Konak ilçe binasını işgal ettik. 2 Mayıs günü akşam Habertürk kanalında canlı yayına katılan Konak Belediye Başkanı Hakan Tartan’ın söylemlerinden dolayı böyle bir şey yaptık. (...)”

Bugüne kadar kulaklarını tıkadılar, duymazdan geldiler, gözlerine bant çektiler. 68 gündür biz buradayız, belediye binasının önünde, sizler de takip ediyorsunuz. Neden bizleri görmezlikten geliyorlar? Görüşmek istediğimizi belirtiyoruz, sendikalar diyor ki ‘seçim çalışması yapıyoruz’ Sendikalar partilerin arka bahçesi mi? Biz işçiler olarak buna izin vermeyeceğiz. Bu süreç biz iş güvencesi ve sendika hakkı alana kadar devam edecek.” dedi

Batıgöl Tunç tüm saldırılara karşı direnişine devam ediyor

18 Mayıs 2011 gecesi saat 20.30’da Batıgöl 30’a yakın belediye zabıtası tarafından ve polis eşliğinde saldırıya uğradı. Saldırıda, Batıgöl’ün bütün eşyaları kullanılmaz hale getirilerek gasp edildi. Batıgöl onlarca zabıta tarafından uğradığı saldırıda ağır yaralar aldı, yerlerde sürüklendi. Batıgöl’ün yanında bulunanlar da aynı saldırıya maruz kaldılar. Bu gözü dönmüş saldırganlar CHP’nin direnişlere karşı “zabıta” diye işe aldığı faşistlerden başkası değildi. Daha önce de CHP belediyesi günlüğü 150 TL ye eli sopalı faşistleri işçilere karşı kullanmış biz de bunun haberini işçilerin ağzından yapmıştık.

Zabıta gittikten sonra Batıgöl oturarak yolu trafiğe kapadı. Yoldan geçen araçlardakiler alkışlarla Batıgöl’e destek verdiler. Bu kez de polisler tarafından yaya yoluna sürüklendi. Bu arbede nedeniyle Batıgöl çeşitli derecelerde yaralandı. Gelen sağlık ekibi Batıgöl’le ilgilenirken İHD İzmir yöneticileri arandı. Mücadele Birliği, İzmir Kadın Platformu Bile-

şenleri, İHD yöneticileri ve ÇHD den avukat Güneş KIRMI-ZİGÜL geldi. 19 Mayıs günü saat 13’de basın açıklaması yapılması kararı alınarak Batıgöl’ün yanında kalındı.

19 mayıs günü saat 13’de yapılan basın açıklamasında; “İzmir Kadın Platformu Bileşenleri olarak şimdiye kadar olduğu gibi bundan sonra da bu saldırıları unutmayacaklarını, artık Batıgöl TUNÇ’un hep yanında olacaklarını, mor-kızılay-yeşil-sarı tüm renkleriyle daha kalabalık daha güçlü ve daha kararlı biçimde duruş sergileyeceklerini” basına ve kamuya deklere ettiler. Açıklamadan sonra, Batıgöl’ ile birlikte Konak Belediyesi önünde direnişlerini devam ettiren işçilerin yanına kadar yürüyüş kolu şeklinde gidildi. Burada yapılan konuşmadan sonra eylem sonlandırıldı. DEK olarak bütün bu saldırılara karşı Batıgöl Tunç’un yanında olmayı görev bildik, biliyoruz.

Konak Direnişi her gün yeni bir eylemi tarihe yazıyor

Eylemlerin 78. gününde olan Konak işçileri, 13 Mayıs Cuma günü saat 15.50’de açlık grevine başladı. Yüksel EREN 4 arkadaşıyla birlikte 13 Mayıs’da başlattığı açlık grevini ölüm orucuna çevirdi. Direniş boyunca kararlı ve saygılı haliyle çok takdir ve sevgi kazanan bir işçi Yüksel...

DEK: Merhaba Yüksel, direnişe ölüm orucuyla devam ediyorsun. Neler düşünüyorsun bizimle paylaşır mısın?

Yüksel Eren: Ölüm orucumun bugün 7. günü 3 kişi ile devam ettiriyoruz Ben burada tek kişi kalsam bile eylemimi devam ettireceğim. Kararlığımın asla bir eksilme bir düşüş yoktur. Bu koşullarda elbette eylemi devam ettirmek oldukça zor. Ancak şunu söyleyebilirim. Verilen her taviz başka tavizlerin önünü açar. Yani ne kadar geri adım atarsan at onlar (belediye yönetimi) devamlı geri adım attırmak ister. Geri adımların ve tavizin sonu yoktur. Ben kendi adıma taviz ve geri adımları bir yenilginin başlangıcı olarak görürüm.

DEK: Merhaba Sevil Ana. Karşılaştığınız zorluklardan bize bahseder misin?

Sevil Kaptan: Çok zor, herşey öyle bir ağır gidiyor ki hiç sorma. Buradaki direnişte olan işçiler ev kiralarnı ödeyemiyorlar. Çoluk çocuk perişan durumdalar. Yiyecekleri ekmeçleri dahi yok. Allah bunun bin belasını versin (Belediye başkanı). Bir lokma ekmeçimiz vardı onu da elimizden aldı. İçimizde eşinden ayrılan bile var. İçimden “işte bu vahşi kapitalist sistemin insanlara reva gördüğü gerçeğin tam kendisidir şu an yaşadığım” diye geçirdim.

Sibel Göçbudak: 84 gündür buradayız daha bize net birşey söylenmedi. Yakında seçimler var şimdi de seçimlerden sonra işe alacağız diyorlarmış. Çocuklarımızın ekmeçi için buradayım. Ben evdeki çocuklarıma söz verdim. Sonucu ne olursa olsun ben sonuna kadar buradayım. Gerekiirse tek başıma burada otururum ama asla vazgeçmem.

DEK: Teşekkür ederim. Kararlılığınız mücadele edenlere örnek olacaktır. Her zaman yanınızda olduğumuzu bilmenizi istiyoruz.

İşçilerin arasında direniş ruhuna zarar veren, aslı, kaynağı belli olmayan söylentiler dolaşiyor. Bütün bu moral bozucu söylentilere rağmen kesin olarak bildiklerimiz var. Direnişteki işçilerin CHP Konak belediyesi başkanı Hakan TARTAR’ın yüreğine büyük korku saldıklarını, belediye başkanının yaklaşık üç aydır makam binasına gelemediğini ve ek hizmet binasına gittiğini herkes biliyor.

Taksim Zaferi Nasıl Kazanıldı

1 Mayıs 2011

İstanbul, Taksim Meydanı'nda yapılan 1 Mayıs Türkiye tarihinin en geniş katılımlı bir Mayıs'ı oldu. Taksim bir milyona yakın insanın coşkulu katılımına sahne oldu. Elbette bu kadar yoğun bir katılımın olmasında başka nedenlerin yanı sıra en büyük faktör 1 Mayıs'ın Taksim Meydanı'nı da kutlanıyor olmasıydı.

Leninistler uzun yıllar boyunca Taksim Meydanı'nın işçi sınıfı ve emekçiler için taşıdığı önemi ve sınıflar mücadelesi için anlamını vurgulamıştı. Biz bunu 2009 1 Mayıs'ında görmüştük. Polis barikatlarını aşarak Taksim Meydanı'na ulaşanlar sevinç gözyaşları içinde adeta kutsal bir mekana kavuşmuş gibi yerlere kapaklanmıştı. Bu yıl da Taksim Meydanı bir milyona yakın insanı bir mıknaş gibi kendine çekerek bu gerçeği bir kere daha gösterdi. Bu durum aynı zamanda Leninist politikaların ve öngörülerin ne kadar doğru olduğunun da bir kez daha kanıtı oldu.

Fakat yıllarca Taksim'in kazanılması uğruna ilkeli ve tutarlı bir mücadele yürüten Leninistleri alan fetişizmi yapmakla, kitlelerden kopuk marjinal eylem yapmakla suçlayanlar bugün kedi pisliğini saklar gibi yazdıklarını unutturmaya çalışıyor. Daha dün kadar Leninistlere yönelik suçlamaları sanki kendilerine başkaları tarafından yapılmış ama kendileri ilkeli ve kararlı tutumlarından asla vazgeçmemiş gibi gösteriyor. Bu yönde en pervasız davranan ise Halk Cephesidir. Yürüyüş dergisinin

263. sayısında Taksim'i kazanma mücadelesinin tarihini anlatırken yaşanan ayrışmalar numaralandırılarak anlatılmış. Okurun sabrına güvenerek uzun bir alıntı yapacağız:

"Dördüncü ayrışma: Statükoculuk ve devrimcilik ayrışmasıyla da Abide-i Hürriyet kapanından çıkıp çıkmama. 1990'ların sonlarındaki MGK manevraları düzen sendikacılığının, reformizmin yalpalamaları etkisizleştirilerek, 1 Mayıs tekrar kazanılmıştı. Oligarşi bu kazanımlar sonucunda saldıramaz hale geldi. Ancak Abide-i Hürriyet'teki statüko, bir noktadan itibaren 1 Mayıs ve devrimciler açısından bir kapana dönüştü. Oligarşi, Abide-i Hürriyet'teki statükoyu, 1 Mayıs'ı tecrit etme aracı olarak kullanmaya başladı. Dün bir kazanım olan Abide-i Hürriyet, bugün bir engele dönüşüyordu. O halde statükocu davranmayıp bu tecrit politikasını da kırıp aşmak gerekiyordu. Bu noktada devrimcilerin "Abide-i Hürriyet kapanından çıkılm" önerisi yeni bir ayrışmayı yarattı.

2003 yılı 1 Mayıs'ının ardından Devrimci Hareket şunu önerdi: 'Artık Abide-i Hürriyet kapanına son vermenin zamanı gelmiştir.'

'2004 1 MAYIS'INDA HEDEF TAKSİM ALANI OLMALIDIR.'

Taksim hedefi ortaya konuldu. Oligarşi tehditler yağdırdı. TÜRK-İŞ, bozgunculuk ve bölücülük misyonunu sürdürerek, Abide-i Hürriyet kapanından ayrılmayacağını açıkladı. EMEP, Demokratik Haklar Platformu,

Partizan, Devrimci Hareket ve Alnteri gibi örgütler de, “sınıftan kopmamak”, “işçi sınıfının birliğini bölmek” adına TÜRK-İŞ’in kuyruğundan kopmadılar.

Sonuçta bir taraf Abide-i Hürriyet’te kalırken, devrimciler o kapandan çıktı. Taksim’e çıkılamadı ancak Saraçhane’de fiili olarak 1 Mayıs kutlandı. Statüko parçalanmıştı.

Statükonun parçalanması karşısında oligarşi, 1 Mayıs Alanı’na yönelik mücadeleyi engellemek amacıyla yasaklı Kadıköy’ü açtı.

Ancak, 1 Mayıs Alanı’nı zaptetme hedefinden dönülemezdi artık. Bu amaçla Haklar ve Özgürlükler Cephesi ve çeşitli siyasi hareketlerin katılımıyla Devrimci 1 Mayıs Platformu kuruldu. Platform, bir kez daha herkesin gündemine Taksim’i getirdi. 2005 ve 2006’da Taksim’e çıkılamadı ancak Kadıköy’de yapılan 2006 1 Mayıs’ının ardından yapılan açıklama netti: “Seneye Taksim’deyiz.”

Eleştirmeye nereden başlayacağımızı bilemiyoruz. Zira bolluktan doğan bir sıkıntı içindeyiz. En iyisi en baştan başlamak. Yürüyüş dergisinin iddia ettiği gibi Taksim konusundaki ayrışma 2003 de değil 1992 de yaşandı. Bütün bir ortalama sol Doğu Perinçek’in arkasından GOP Meydanına gittiği gün bu ayrışma yaşanmıştı ve o tarihten 2007 yılına kadar Taksim’e çıkma onurunu yalnızca Leninistler yaşadı. Beş yaşındaki çocukların bile bildiği bu gerçeklere rağmen Yürüyüş dergisi yine de 2004, 2005, 2006’da taksime çıkılamadı diyerek yaşanan tarihi tahrif edebiliyor. Ama ne kadar çabalasalar da nafile. Güneş balçıkla sıvanmıyor. Ağzlarıyla da itiraf ettikleri gibi sendikaların kuyruğunda Abide-i hürriyet kapanında statükoya teslim olmuşken, “bu sene olmadı seneye Taksim’deyiz” umutlarıyla yılları devirirken Leninistler Taksim Meydanında işçi sınıfının kıvılcık bayrağını dalgalandırıyor.

Üstelik 2006 da devletin Kadıköy Meydanını niçin açtığını bilmelerine rağmen yüzlerini Taksim’e dönmek yerine devletin gösterdiği alana gitmekte bir sakınca görmediler.

Ya şuna ne demeli: “EMEP, Demokratik Haklar Platformu, Partizan, Devrimci Hareket ve Alnteri gibi örgütler de, “sınıftan kopmamak”, “işçi sınıfının birliğini bölmek” adına TÜRK-İŞ’in kuyruğundan kopmadılar.”

Yıllarca aynı gerekçelerle Leninistlere karşı bayrak açanlar aynı argümanlarla düne kadar birlikte yürüdükleri yol arkadaşlarını eleştiriyor. Sizler de aynı gerekçelerle yıllar boyu Taksim’e sırtınızı dönmediniz mi? Yü-

rüyüş dergisine sormak gerekiyor: “EMEP, Demokratik Haklar Platformu, Partizan, Devrimci Hareket ve Alnteri gibi örgütler TÜRK-İŞ’in kuyruğundan kopmadılar” da, sizler DİSK ve KESK’in kuyruğundan koptunuz mu? 2000’li yılların başında süren tartışmaları yakından bilenler şimdi birbirlerini eleştiren ortalama solun nasıl şaşkın bir ördeğe döndüğüne de tanıklık etmiştir. Özellikle 2005 1 Mayıs’ında son güne kadar nereye çıkacaklarını dahi bilmiyorlardı. Çünkü devlet Taksim’e izin vermemiş sendikalarda tutarsız bir çizgi izlemişti. Ortalama sol bu süreçte sendikaları cesaretlendirecek yönde açıklamalar yapacağına suskun kalmış ve bir defa daha öncü değil kuyrukçu olduğunu göstermiştir. Hatta o günlerde bir politik hareketin temsilcisi ‘bu yıl kiblemizi’ şaşırarak demek zorunda kalmıştır. İstanbul’u karış karış gezdikten sonra sendikalar sayesinde Taksim’in yolunu bulabilenler bugün bunu büyük bir politik zafer olarak pazarlamaya çalışıyor.

Son söz olarak yine Yürüyüş dergisinden alıntı yapalım. Aynı yazının devamında şöyle diyor Yürüyüş: “O zaman bu emeğe, ödenen bu bedellere saygı gösterilmesini beklemek, adaletli olandır. Kuşku yok ki, bu saygıyı egemen sınıflardan veya sarı sendikacılardan beklemiyoruz. Bu saygıyı göstermesi gerekenler, ilerici, devrimci, demokratik kitle örgütleri ve bu niteliklere sahip olan sendikalar, odalardır.

Başkalarının emeği ve mücadelesi üzerine inşa edilen hiçbir yapı, adaletli ve kalıcı olmaz.”

Evet , Taksim zaferinin kazanılmasında övgüyü ve saygıyı hak eden birileri var. Fakat onlar iddia ettikleri gibi kendileri değil on beş yıl boyunca tek başına Taksim’in kazanılması için kavga veren Leninistlerdir.

DEK / Devrimci Emekçi Komiteleri

Halkın Denizi Denizleşen Halkla

İnternetime Dokunma

15 Mayıs günü Taksim Meydanı'nda "İnternetime Dokunma" eylemi yapıldı.

Bilgi Teknolojileri İletişim Kurumu'nun internet konusundaki yeni düzenlemelerini protesto etmek için internet üzerinden örgütlenen binlerce kişi Taksim Meydanı'nda toplandı. Buradan sloganlar eşliğinde Tünel'e kadar yürüyen grup adına açıklama yapan Ezgi Köksal, internet kullanıcılarının ifade özgürlüğü ve bilgiye erişim hakkının engellenemeyeceğini söyledi.

BTK'nın, 2011 düzenlemelerinin yasal dayanaktan yoksun olduğunu ifade eden Köksal, filtreleme sistemi ile izleme yapılamayacağına dair açıklamaların güven vermekten uzak olduğunu ileri sürdü.

Köksal, devletin, insanların evlerini izlemeye hakkı olmadığı gibi internetini de izlemeye hakkı olmaması gerektiğini savunarak, "İsrarla başkalarının hayatlarına müdahale etme isteğinde bulunan idari yetkililerin, meşruyetlerini dünyadaki olumsuz örneklerde araması kabul edilemez. Çocukların zararlı içerikten korunması için öngörülen devlet politikası yetişkinleri engellememelidir. Filtre kullanımı aileler tarafından gerekli görülürken bireyler tarafından kendi kişisel bilgisayarları üzerinde gerçekleştirilmesi gerekiyor" dedi.

"Filtreleme olarak" adlandırılan ve 22 Ağustos'ta yürürlüğe girecek olan "İnternetin Güvenli Kullanımı Yönetmeliği" ne tepki amacıyla çeşitli sosyal ağlarda bir araya gelen yüz binlerce internet kullanıcısı Türkiye genelinde de meydanlara çıktı.

Taksim Meydanı'ndaki eyleme katılmayanlar da google map üzerinden sanal olarak Taksim'e çıktı. Sanal eylem için oluşturulan bloglara da binlerce kişi aynı anda sanal da olsa Taksim Meydanı'na çıkmaya çağırıldı.

Eylemden habersiz pazar günü, Taksim meydanına gelen vatandaşlar da protestoya destek verdi.

6 Mayıs günü Deniz Gezmiş, Yusuf Aslan ve Hüseyin İnan, idam edilmişlerinin 39. yıldönümü dolayısıyla Ankara'da Karşıyaka Mezarlığı'nda ve Kadıköy'de yürüyüş ve mitingle anıldılar.

Denizler, Karşıyaka Mezarlığı'nda binlerce kişinin katılımıyla anıldı. Saat 11.00'de anma programı başladı. Programa ilk olarak Denizler şahsında, devrim ve komünizm mücadelesinde ölümsüzleşenler ve 5 Mayıs'ta ölümsüzleşen Denizlerin savunucusu Halit Çelenk için saygı duruşu ile başlandı. Ardından Ankara Mücadele Birliği adına bir konuşma yapıldı. Yapılan konuşmada "Ölümü yenen, darağacını zafer meydanına çevirenlerin yoldaşlarına selam olsun. Onlar Türkiye ve Kürdistan devriminin zora dayalı gerçekleşebileceğini ilk görenlerdi. Onlar Türkiye ve Kürdistan devriminin buzkıranları oldular. Yoldaşlarına yolu açtılar" denildi.

Oradan Sivas'ta katledilen aydın sanatçıların mezarlarına gidildi. Burada da konuşmalar ve türküler söylendi. Daha sonrasında Mahir Çayan ve Niyazi Yıldızhan yoldaşların mezarları başına gidildi. Ziyaret edilen her yoldaşın mezarlarında onlara ve mücadelelerine dair konuşmalar yapıldı, türküler söylendi. Ulaş Bardakçı'nın mezarı da ziyaret edildikten sonra Karşıyaka Mezarlığı'ndaki anma programı sona ermiş oldu.

Denizler Ankara'da olduğu gibi İstanbul'da da kalabalık bir kitle ile anıldı. Et Balık Kurumu önünde toplanan yaklaşık 700 kişi, sloganlarla Kadıköy Meydanı'na doğru yürüdü. Yapılan yürüyüş ve mitinge BDP li

gençler ve BDP İstanbul Milletvekili Sabahat Tuncel de katıldı. Kurulan kürsüde gelenleri "Yaşasın Kürt Türk Halklarının Mücadele Birliği" pankartı karşıladı.

Miting, Deniz, Yusuf Hüseyin şahsında ölümsüzleşen tüm devrim savaşçıları ve bir gün önce ölümsüzleşen, Darağacında Üç Fidan'ın avukatı Halit Çelenk için saygı duruşuyla başladı. Ardından Deniz Gezmiş'in babasına yazdığı son mektubu okundu.

BDP milletvekili Sabahat Tuncel mitinge katıldı ve konuşma yaptı. Mehmet Ekici, Zazaca ve Türkçe ezgileriyle, MKM'den Mihemedê Serhedî de Kürtçe parçalarıyla katıldı. Tiyatro Simgür "bir gider bin geliriz, bizi yakmak kurtuluş mu" diyerek şiir okudu.

Eylemleriyle önemli bir gündem oluşturan Buca Taşeron işçisi Batıgül Tunç ve Ontex işçileri de alandı. Eylemlerine dair kürsüde söz aldılar. Nurettin Güleç türkülerini söylemeye başladığında alanda halaylar başladı. En son Çav Bella'yla veda eden Nurettin Güleç'in yerini şair Hüseyin Şenel aldı. Konuşmalar, şiirler, ezgiler sahnede birbirleriyle yer değiştirirken, alanda sık sık sloganlar atılmaya devam ediyordu. F Tipi zindanlardan ve kadın tutsaklardan gelen 6 Mayıs mesajlarının ardından kürsüye en son çıkan Grup Emeğe Ezgi oldu. Grup, Denizlerle ilgili marşları alanda dalgalanan kızıl bayraklar eşliğinde seslendirdi. Grup Emeğe Ezgi'nin Kürtçe ve Türkçe seslendirdiği parçalardan sonra "Söz Veriyoruz" marşıyla miting sona erdi.

Bir sonraki yıl buluşmak üzere kitle alandan ayrıldı.

Beyaz Grev, Kızıl Eylemlilik

Demiryolu Çalışanları

"Demiryolu Yönetiminin Uyguladığı Adaletsizliklere, Keyfi Tutum ve Ayrımcılığa karşı Haklarımız İçin Yürüyoruz" sloganıyla sorunları dile getirmek için basın açıklamaları ve eylemlerle seslerini duyurmaya çalışan Birleşik Taşımacılık Çalışanları Sendikası üyeleri demiryolu emekçileri 11 Mayıs'ta 6 koldan başlayıp 16 Mayıs'ta Ankara TCDD Genel Müdürlüğü önünde sona erecek olan ve Edirne Kapıkule'de, Gaziantep, Basmane (İzmir), Kars, Samsun, ve Diyarbakır Garlarında başlayan yürüyüş TCDD Genel Müdürlüğü önünde sona erdi.

BTS üyesi demiryolu çalışanları eylem kapsamında rayların üzerinde yürüyerek iki koldan önce Ankara Gari'na geldi. Rayların üzerinde bir süre sloganlar atan işçiler daha sonra TCDD Genel Müdürlüğü önüne geçti.

Burada grup adına basın açıklaması yapan BTS Genel Başkanı Yavuz Demirkol, keyfi tutum ve çalışanlar arasındaki adaletsiz ve ayrımcı yönetim anlayışını artırdığını belirterek, sendikalarının ve çalışanların hakkını gasp eden koşulları dayanılmaz hale getiren yönetime karşı demokratik tavırlarını ortaya koyduklarını ifade etti.

Demirkol, açıklamasına şöyle devam etti: "Keyfi uygulamaların bu denli yaygınlaştırılması, ayrımcılığı da beraberinde getirmiştir. Kadın-erkek oranı yıllar içinde kadın çalışanların aleyhine değişmiştir. Kadın çalışan sayısındaki bu ciddi düşüşle birlikte kadın üst düzey yönetici neredeyse yok hale gelmiştir.

Nakil talebinde bulunan çalışmalarımızdan 'BTS'den istifa etmeleri' istenmektedir. Yüzlercesini sayabileceğimiz bu örneklerden de anlaşılacağı gibi TCDD yönetimince BTS üyesi olmak adeta bir cezaya dönüştürülmek istenmektedir. "

Yapılan açıklamanın ardından BTS üyesi demiryolları çalışanları TCDD Genel Müdürlüğü önünde oturma eylemini başlattı. Burada oturma eylemi yapan emekçiler, daha sonra TCDD Genel Müdürlüğü önünde çadır kurmak istedi. Polisine çadır kurmasına izin vermemesi üzerine gerginlik yaşandı.

Türkiye ve Kürdistan genelinde 19-20 Nisan günleri doktorlar, hemşireler, diş hekimleri, ebeler, eczacılar, laborantlar, radyoloji teknisyenleri, fizyoterapistler, diyetisyenler, sağlık teknisyenleri, sağlık memurları, psikologlar, biyologlar, paramedikler, hastabakıcılar, taşeron sağlık işçileri, kısacası bütün sağlık çalışanları, Türk Tabipleri Birliği (TTB), Türk Dişhekimleri Birliği (TDB), Türk Medikal Radyoteknoloji Derneği (TMRT-DER), Devrimci Sağlık İş Sendikası (DEV SAĞLIK İŞ), Tüm Radyoloji Teknisyenleri ve Teknikerleri Derneği (TÜM RAD-DER), Sağlık Hizmetleri Sınıfı Çalışanları Derneği, Sağlık ve Sosyal Hizmet Çalışanlarının Sözü (SÖZ-SEN), Sosyal Hizmet Uzmanları Derneği (SHUD), Tıbbi Laboratuvar Teknisyenleri ve Teknikerleri Derneği'nin öncülüğünde iki günlük grev yaptılar. Grev yapan sağlıkçıların 4 başlık altında toplanan ekonomik talepleri vardı.

- 1- İş güvencesi,
- 2- İnsanca yaşanacak temel ücret,
- 3-Sağlıklı ve güvenli çalışma ortamı,
- 4-Topluma eşit, ücretsiz, nitelikli ve ulaşılabilir sağlık hizmeti sunmak, katkı-katılım ve her türlü cepten ödemelerin acilen sonlandırılması.

Aslında yıllardır toplumun her alanında olduğu gibi, sağlık alanında da yapılan saldırılara ve hak gasplarına karşı eylemlilikler yoğunlaşarak devam ediyor. 13 Mart 2011 yılında yaklaşık 30.000 kişinin katılımı ile gerçekleşen "Çok Ses Tek Yürek" mitingi beklenenin üzerinde bir katılım ile coşkulu geçmişti.

14 Mart 2011 yılında Fatih Üniversitesi Tıp Fakültesi'nde düzenlenen Tıp Bayramı törenine katılan Sağlık Bakanı Recep Akdağ'a bir gün önce yapılan geniş katılımlı miting ile ilgili görüşü sorulduğunda, "Geniş katılımdan neyi kastettiğinize bağlı. Eylemde sağlıkçıların yanında kimlerin olduğuna bağlı. Mutlaka sağlıkçı arkadaşlarımız da vardı. Ama enteresan pankartlarda vardı. Doktor Che Guevera'nın izindegiz diye pankart bile vardı. Dolayısı ile bu meselenin ne kadar sağlıkçı meselesi olduğunu bu kabil pankartlar aslında biraz anlatıyor." sözleriyle korkularını en açık biçimde göstermişti.

İzmir 9 Eylül Üniversitesi Tıp Fakültesi'nde, 1 Nisan 2011 tarihinde başlayıp, 6 Nisan 2011 Sağlık Bakanı Recep Akdağ ile yapılan görüşmeden sonra sonlandıran asistan hekimlerin başarılı grevi devamında

KÜTAHYA'DA SİYANÜR FELAKETİ

7 Mayıs saat 15.30'da, Kütahya'ya 34 kilometre uzaklıktaki Gümüş Köyü yakınındaki Eti Gümüş AŞ.'ye ait maden tesisinin 4 kademeli barajının ortasındaki set çöktü. Siyanürün çevreye yayılma olasılığına karşın tesiste üretim durduruldu. En üstteki kademede bulunan suyun bir bölümü, diğer iki kademeye dağılımı ve barajın tutan en alttaki set çökme tehlikesiyle karşı karşıya kaldığı için şirkete ait ekipler, barajın yanlarındaki setleri güçlendirmeye diğer yandan da siyanürlü suyu tahliye etmeye çalıştı.

Gümüş madenin yakınındaki Aliköy Beldesi ile Gümüş, Kızılcakaya, Dulakadir ve Karaağaç köylüleri tepkililer. Daha önce uyarılarına rağmen tesis yetkililerinin önlem almadığını, dile getiriyorlar.

200'ün üzerinde köylü, araçlarıyla gelerek Eti Madencilik'in girişini kapattı. Şapkalılarıyla güvenlik kamerasını kapatıp kapıya yüklenen köylüler vardiyaya gelen işçileri içeri almadı.

Kütahya'da yaklaşık 50 kişi 'Siyanürle ölmek istemiyoruz' yazılı pankart açıp yürüyüş yaptı. SES üyeleri ile Kütahya Dumlupınar Üniversitesi (DPÜ) öğrencilerinin aralarında bulunduğu grup akşam saatlerinde Zafer Meydanı'ndan Cumhuriyet Caddesi'ne yürüyüp basın açıklaması yaptı.

TMMOB-ÇMO, Kütahya'da gümüş tesisindeki çökme sonrasında 12 Mayıs'ta aldığı numunenin sonucunda siyanür sızıntısının Köprüören Köyü su kaynaklarına ulaştığını açıkladı. Açıklamaya göre; İçme suyu müsaade edilen limitin yüzde 40 üzerinde siyanür bulunduğu, kazanın 10. gününde siyanür miktarının yer altı suyunda belireceği ve ilerleyen her günde de yer altı suyundaki siyanür miktarının artacağı öngörülmektedir. Şu an bölgedeki yeraltı suyu içilemez durumdadır. Konu ile ilgili bölge halkı muhtarlıklar aracılığı ile uyarıldı. TMMOB-ÇMO tarafından Kütahya Valiliği'nin bölgeye bir an evvel içme ve kullanma suyu göndermesi ve bu analizlerin sonuçlarının kamuoyu ile paylaşılması istendi.

Açıklamada bölgede yaşayan halkın yanlış bilgilendirilmesi ve suyu kullanması durumunda yaşanacaklardan Kütahya Valiliği'nin sorumlu tutulacağı da kaydedildi.

19-20 Nisan grevini getirdi.

Adana, Ankara, İstanbul, İzmir, Mersin, Bursa, Antalya, Çanakkale, Eskişehir, Antep, Batman, Hakkari, Van, Tunceli, Hatay, Kocaeli, Bursa, Kırklareli, Manisa, Muğla, Aydın, Denizli, Diyarbakır, Edirne, Mardin illerinde yüzde 100'e varan oranda katılımlar gerçekleşmiştir. Birçok ilde engellenmeye çalışılan iki günlük Beyaz Grev, tüm engellemelere ve Bakan düzeyindeki tehditlere rağmen yüksek oranda katılım ile gerçekleştirilmiştir.

Sağlık çalışanlarının iki günlük "Beyaz Grev" eylemi süreci 13 Mart 2011 tarihli Ankara mitingi ile başlamıştır. 13 Mart tarihinden itibaren eylemin asıl belirleyici olan yönü ve etkisi binlerce döviz arasında, genç bir kadın doktor adayının bir adet "Doktor Che'nin Yolundayız" dövizini olmuştur.

İyi de, Sağlık Bakanının bu kadar korkmasına, bu kadar paniklemesine neden olan bu dövizin özelliği nedir? Neden bu kadar korkutur Burjuvaziyi.

Çünkü; bu dövizdeki resmin sahibi, aynı zamanda Doktor olan ve Sosyalist Küba'nın liderlerinden Ernesto Che Guavera'dır. 30 bin, 100 bin, 1 milyon eylem yapsın, eylesin, maaşlarına zam istesin ya da izinlerinin artırılmasını istesin. Ne isterlerse istesinler, ancak burjuva sınırlar içerisinde, burjuva sistemden istesinler. Che, sosyalizmi temsil etmektedir. Dolayısıyla Che bilinci, burjuvazinin egemenliğinin parçalanarak tarihin derinliklerine gömülmesinin zorunluluk olduğunu öğreten bilindir. 30 bin kişi içerisinde bir adet dövizin bu kadar korkutucu (burjuvazi açısından) olmasının ve öne çıkmasının nedeni budur.

Tıp öğrencileri 13 Mart mitingi ile başlayan bu tavırlarını 7-18 Ağustos 2011 tarihinde, Jose Marti Küba Dostluk Derneğinin doktor adayları için organize ettiği ve Tıp Öğrencileri Tugayı adını verdikleri Küba gezisi devam ettirecekler. Meslektaşları Doktor Che'nin yolunda yürüyecekler.

Ortadoğu halklarının isyanlarının ve ayaklanmalarının bu kadar yayılmasının, bu kadar yıkıcı, bu kadar etkili ve bu kadar derin izler bırakmasının asıl nedeni, ekonomik sıkıntılar ile patlak veren bu hareketin politik bir davranışa bürünmesidir. Politikleşen ve çok ağır bedeller ödeyen ve aynı zamanda bedel ödeten bu hareketler beraberinde ekonomik kazanımları hemen sağlamıştır.

Kürt halkının taleplerinin bir kısmının ekonomik, sosyal ve kültürel talepler olmasına rağmen harekete yön veren, hareketin güçlenerek gelişmesini sağlayan özelliği politikleşmesinde devrimci olmasında aranmalıdır.

Yine Deniz Gezmiş'leri suçlu yapan onların politik olan yönleridir. Onlar, sistemin zor yoluyla yıkılıp yerine yenisinin Kürt ve Türk halklarının birlikte mücadelesi ile kurulmasının zorunluluğunu bilinçlere taşıdıkları zaman suçludurlar. Onları yakışıklı, maceraperest olarak tanıtmaya, böyle göstermeye çalışmalarının nedeni tamda budur.

Sağlıkçıların eylemlilikleri, toplumun diğer kesimlerini de kapsayacak tarz ve yöntemlerle süreklilik içerisinde bir önceki eyleminden daha ileri eylemlerle devam etmek durumundadır. Doktor Che'nin inşasında bulunduğu ülkenin sağlık sistemini gerçekleştirinceye DEK.

Halk Devrimlerinden Dersler Sonuçlar

Tunus, Mısır halk devrimleri ve Ortadoğu halk ayaklanmaları her geçen gün yeni bir gelişme gösteriyor, yeni yönleri ortaya çıkıyor. Biz, ortaya çıkan yeni gelişmeleri ve yönleri çeşitli yazılarımızda ele aldık; almaya devam ediyoruz.

1- Arap halk devrimleri bir kez daha göstermiştir ki, bir devrime girişmek için, devrimin biçimsel koşullarını değil, gerçek koşullarını temel almak gerekiyor. Arap ülkelerindeki devrimler de eğer kitleleri düzen içinde oyalama çabası gösterenlerin yaptıkları gibi, devrimin biçimsel koşullarını esas alsalardı, bu ülkelerde tarihin büyük olaylarından birine öncülük edemezdi.

Biçimsel koşullardan hareket edenler, kitlelerin çoğunluğunun seçimlerde, kitle toplantılarında, kongrelerinde, bizden yana olup olmamasına bakarlar. Oysaki emekçi kitlelerin, burjuva sisteme duydukları öfkeye, hoşnutsuzluğa, gösterdikleri tepkilere, ortaya koydukları eylemlere bakmak gerekiyor.

Bir devrim için "biçimsel çoğunluk" arayanlar, Arap halk devrimleri örneğinde bir kere daha karaya oturdular. Eğer Arap ülkelerinin devrimcileri ayaklanmayı başlatmak için kitlelerin biçimsel çoğunluğunu arasalardı, bu devrimleri hiç başlatamazlardı. Halkın çoğunluğu eylemle, ayaklanmayla, devrimle ortaya çıktı. Devrimden önce pankartlarımızın arkasında kaç insan var diye düşünselerdi, ayaklanmaya hiç bir zaman girişmez ve kendi dışında başlayan ayaklanmanın da gerisinde kalırlardı.

2- Arap ülkelerindeki devrimlerin daha ileriye, bir halk iktidarına dek gidememesinin temel nedeni, işçi sınıfının, emekçilerin bilinç ve örgütlenmelerdeki yetersizlikleridir. Bunda burjuva diktatörlüklerin uzun yıllara yayılan ve süreklilik kazanan ağır baskılarının kesin bir etkisi var fakat durum yalnız bununla açıklanamaz. Komünistlerin, devrimci hareketin etkin güç olarak politika ve pratik sergilememesi de burada önemli bir faktördür.

Etkin devrimci programa, devrimci eylem çizgisine sahip bir proleter sınıf partisinin olmaması devrimin utkuya ulaşmamasında en önemli etkenlerdir.

Asıl sorun her koşul altında devrimin çıkarlarını savunmaktır, her zaman devrimi hedeflemek ve devrim için mücadele etmektir.

Devrimci bir anlayışla, devrimci bir çalışma tarzıyla, devrimci strateji ve taktikle, devrimci propaganda ve ajitasyonla ve bağımsız sınıf politikasıyla öne çıkılır, etkin güç olunur, kitlelere ve devrime önderlik edilir.

Hiçbir proleter sınıf partisi pratiğin çelikleştirici okulundan geçmeden, çatışmalara girmeden, devrimci eylemleri örgütlenmeden, öncü konuma, kitlelerce kabul edilen öncü bir düzeye gelemez.

3- Kuzey Afrika devrimlerinde ortaya çıkan bir durum, 19. yüzyıl ve 20. yüzyıl toplumsal devrimlerinde, 20. yüzyılın başlarında Latin Amerika'da ortaya çıkan devrimlerde de görüldü. Devrimlerin aniden başlaması, kendiliğinden bir karakter taşıyan devrimlerin ortak özelliğidir.

Devrimci ayaklanmanın ve devrimin aniden başlaması karşı tarafı hazırlıksız yakalar. Düşman daha kendi güçlerini toparlayamadan, önlem almadan, ayaklanan halk epey bir yol almış olur ve belli bir üstünlük sağlar. Tunus ve Mısır'da devrimlerin karşı tarafın hiç beklemediği bir anda başlaması, egemenlerin aleyhine, devrimci halkın ise lehine sonuçlar yarattı. Devrim, karşı tarafın şaşkınlığından, hazırlıksızlığından çok iyi yararlandı.

Devrimin aniden başlaması halk güçleri için bir avantajdır. Hareketin kendiliğinden karakteri de öyle. Devrimin kendiliğinden başlaması, devrimin geniş kitlelerin içinde ne denli kök saldığını gösterir.

Bunlardan önemli bir sonuç çıkarılmalı: Devrimin öznesi, devrimin öncüsü eğer devrimin genel koşulları oluşmuşsa, toplumun iç çelişkileri çok

19 - 20 Nisan Sağlık Grevi

Sağlık emekçilerinin, sağlıkta dönüşüm programına karşı verdikleri mücadele gereği birçok eylemde ifade ettikleri 19-20 Nisan büyük grevi gerçekleşti. Tüm ülkedeki sağlık çalışanlarının yüksek katılım sağladığı grev sağlık emekçilerinin iş güvencesi, performans sisteminin kaldırılarak emekliliğe yansıyacak güvenceli temel ücret, güvenli iş ve çalışma ortamı, tedavide katkı, katılım ve her türlü ilave ücretin kaldırılması talepleri ile tüm sağlık kurumlarında uyarı grevi olarak yapıldı.

Beyaz Grev sürecinde hemen hemen tüm hastanelerde "Bu İşyerinde G(ö)rev Vardır" yazılı pankartlar asıldı ve çadırlar kuruldu. Grev duyurusu uzun bir süredir yapıldığı için hastaların da hastanelere gitmediği görüldü. Grev süresince sadece yatan hastalar ve acil servis hastalarına hizmet verildi.

KKTC'de Grev

10 Mayıs günü Sağlık alanında örgütlü bulunan Kıbrıs Türk Hemşireler ve Ebeler Sendikası, Sağlık-Sen, KTAMS ve KAMU – SEN sağlık personelinin yaşadığı sorunları protesto etmek amacıyla Lefkoşa Burhan Nalbantoğlu Devlet Hastanesi, Mağusa Devlet Hastanesi, Girne Akçiçek Hastanesi, Güzelyurt Cengiz Tople Hastanesi ve Sağlık ocaklarında 07:00-13:00 saatleri arasında grev yaptı ve Maliye Bakanlığı, Sağlık Bakanlığı ve Başbakanlık önüne siyah çelenk bıraktı.

Protestoların ilk durağı olan Maliye Bakanlığı önünde konuşan Kamu-Sen başkanı Mehmet Özkardaş, bir süreden bu yana ülkenin her kesiminde sorunların yaşandığını anlatarak emeğin kavgasını veren sendikaların ve emekçilerin, emeklerinin karşılığını almak için uğraştıklarını ifade etti.

Ebeler ve Hemşirelerin görev tanımı dışında kalan ancak yapmak zorunda kaldıkları işleri anımsatan Özkardaş, sağlık personelinin tek sorunun ek mesai ödemesi olmadığını altını çizdi.

Kıbrıs Türk Hemşireler ve Ebeler Sendikası Başkanı Oğuz Köse, hemşireler haftasının başlangıç günü olan 12 Mayıs'ı yaşanan sıkıntılar nedeniyle "kara 12 Mayıs" olarak ilan etti. Köse, ek mesailerin ödenmesi ile mücadelelerinin bitmeyeceğinin de altını çizdi. Başbakanlık önündeki eylem 4 sendikanın imzasını taşıyan Basın bildirisinin okunması ile devam etti. Bildiride sağlık alanında yaşanan sorunlar dile getirilerek, sıkıntının ek mesaiye indirgenmesinin yanlış olduğu kaydedildi.

Eylem Hemşireler ve Ebeler Sendikası Başkanı Oğuz Köse'nin başbakanlık kapısına hemşire gömleğini ve siyah çelenği bırakması ile sona erdi

keskinse ve tüm gelişmeler üst üste binmişse, devrimin bu koşullarda aniden patlak vereceğini düşünerek, hazırlıklarını ona göre yapmalıdır.

4- Arap halklarının devrimleri, devrimci bir krizde, aniden ortaya çıkan devrimci durumla başladı. Devrimci kriz, devrimci durum ise ekonomik ve politik nedenlerden doğdu.

Burada asıl üzerinde durmamız gereken, devrimin koşulları oluşur oluşmaz ortaya çıkan durumu, devrimci bir müdahaleyle ayaklanmaya, devrime çevirmektir. Devrimci dönemlerde, devrimci öncünün, devrimci öznenin rolü çok büyük bir önem kazanır ve öne çıkar.

Kuzey Afrika ülkelerinde aniden oluşan devrimci durumu, devrimci krizi devrime dönüştürmek için, devrimci gençliğin, devrimci politik grupların yaptığı gibi bir ataklık göstermek, kitlelerin öfkelerini ortaya çıkan çelişkileri ateşleyecek, devrimci bir hamle yapmak gerekiyor. Devrimci kitleler, hücumcu, ayaklanmacı bir anlayışla davranmadan, ortaya çıkan uygun şartlar bile devrimci eylem için kullanılamaz.

5- Ayaklanma sırasında ileri atılan, dövüşen, devrimin gerçekleşmesinde tayin edici rolü olan ve bunun sonucu olarak toplumda sınıfsal politik ağırlığı artan proletarya, emekçilerin kurutulduğu için doğan devrimci ortamdan yararlanırken, dünya devrimci deneyimlerinden dersler/sonuçlar çıkarmalıdır.

En çok da yan yana gelmek zorunda olduğu, burjuva muhalif güçlere, onların politik hareketlerine karşı (Arap ülkelerinde olduğu gibi) devrim deneyimlerinden yararlanmalı ve uyanık olmalıdır.

Kuzey Afrika ülkelerinde, halkın gücüyle, bir devrimle bütün ekonomik politik gücü elinde tutan elit burjuva kesimin devrildiğini çok iyi bilen burjuva muhalefet, aynı devrimci halkın verdiği mücadelenin kendisine ve kendi çıkarlarına da yöneleceğini çok iyi biliyor. İktidara çevrilen silahlar, yarın kendisine karşı çevrilecektir.

Proletarya ile burjuvazi arasındaki uzlaşmaz çelişkiler çok keskindir. Bu şartlarda, devlet iktidarına karşı verilen emekçilerin mücadelesinin, sermayeye karşı bir mücadeleye dönüşmesi kaçınılmazdır. Emeğin sermayeye karşı devrimci mücadelesi bundan sonra çok daha öne çıkacaktır.

Halkın eski rejime başkaldırması, isyan etmesi, ayaklanması ve devrime girişmesi, devrimle özgür bir ortam yaratılmasında, kendi sonunu, yani sosyalizmi gören burjuvazi, bu durumun sürüp gitmesine razı olmayacaktır. Burjuvazinin tüm politikası, politikasının özü kendi sınıf egemenliğini korumak için emekçiler üzerinde şiddetli bir baskı uygulamaktır.

Varsın saldırsın, tarihin çarkı artık geri çevrilemez. Devrimin canlı deneyimlerine dayanan emekçi kitleler, yeni bir devrimi ateşleyecektir. Proletaryayla kapitalistler arasındaki çatışma tarihsel olarak kaçınılmaz bir çatışmadır.

6- Arap ülkelerinde, Ortadoğu'da gençliğin, devrimci kitlelerin ayaklanması, dünyadaki devrimci yükselişin, dünya devriminin gelişiminin kesin etkisi var. Bu etkilenme ve bilgilenme çeşitli biçim ve yollarla, ülkelere ve insanlara ulaşıyor. Uluslararası iletişimin ve bilgilenmenin engellenmesinin olanaksızlığı, kitlelerin dünyada olup biteni anında öğrenmesini sağlıyor. Burjuvazinin kendi egemenliğini pekiştirmek ve sürdürmek için kullandığı hangi iletişim basın vb. silah varsa hepsi kendine karşı yöneliyor.

Kuzey Afrika ve Ortadoğu'da gençlik ve halk kitleleri kitle iletişim araçları ve basın yoluyla dünyadaki tüm gelişmeleri, olayları, bilgileri anında öğreniyordu. Bunun engellenmesi bile yığınlarla hükümetlerin gerilimine yol açmıştır. Sonuçta burjuvazi, uluslararası iletişim ve bilgilenme kanallarını açmak zorunda kalıyor. Bu kanallardan içeriye dünyadaki gençlik eylemleri, işçi ve halkların eylemlerinin haberleri ve etkisi giriyor. Dünyada devrimci eylemler yıllardır engellenemeyen bu kanallarda ve her yolla ülkelere taşınıyor. Latin Amerika'nın devrimleri, Avrupa'daki ayaklanmalar her ülkede izleniyor, değerlendiriliyor ve sonuçlar çıkarılıyor.

Dünya Tahrir Meydanı'ndaki ayaklanmayı, çatışmayı ve zaferi anında izledi. Yunanistan'daki ayaklanma sırasında da aynı şey oldu. Dünya genelinde baskın olan, öne çıkan, toplumları altüst eden devrimci eylemler dünya

proletaryasından, ayaklanan halklardan, devrimci gençlikten, komünist hareketten geliyor. Ve burjuvazi bunların haberlerini, bilgisini ve etkisini artık engelleyemiyor. Tersine geniş kitlelere taşımak zorunda kalıyor. Burjuvazi zorunlu olarak karşıtı için çalışıyor.

7- Uluslararası devrimci hareket, Arap halklar üzerinde devrimcileştirici, dönüştürücü, ileriye doğru atılım yapmasını sağlayan bir etki yarattı. Arap halklarının devrimcileri de büyük bir coğrafyada, gerici burjuva rejimleri yıkarak, dünya devrimci süreci üzerinde hızlandırıcı bir etki yaptı.

Bir devrim merkezi haline gelen Tahrir Meydanı halkları ayaklanmaya, çatışmaya ve devrime çağıran bir mevzi, bir devrim odağı rolünü oynadı.

Toplumsal devrimler, isterse çok önemsiz ve küçük bir ülkede yapılınsın, politik yolla, devrimci dönüşüm yoluyla ve devrimci ideolojik etkiyle dünyanın en ileri ve en büyük ülkelerin halklarını kendi devrimci atmosferine çekerler. Arap ülkeleri ve Ortadoğu halk ayaklanmaları devrimci kitlelerin enerjilerini harekete geçirerek, devrimci fırtına estirecek ve devrimin rüzgarıyla dünyaya etkide bulundu. Bu etkinin tüm boyutları süreç içinde somut olarak ortaya çıkacaktır.

8- Bir toplumun çözülmesini sağlayacak biricik yol, o toplumun temelindeki uzlaşmaz sınıf çelişkilerinin gelişmesidir. Devrimlerin toplumsal değişimin güçlü bir etkeni haline getiren, bu çelişkilerin kronikleşmesidir. Kuzey Afrika ve Ortadoğu halk ayaklanmaları toplumun iç çelişkilerinin gelişmesi ve keskinleşmesi temelinde gündeme geldi.

Çok güçlü görünen gerici burjuva diktatörlüklerinin çok kısa sürede çökmesine yolaçan devrimci olaylar, sistemin derinliklerindeki çelişki ve çatışmaların su yüzüne vurmasıyla meydana geldi. Sistem, temelindeki uzlaşmaz sınıf çelişkilerinin gelişmesiyle içten çökmüştür. Halk ayaklanmaları bu süreci sonucuna götürdü. Bu yüzden eski rejimler çabuk çöktü.

O dar politik ve toplumsal yapılar çağdaş gelişmeye dar geliyor, üretici güçlerin büyümesini engelliyor. Yapılması gereken bir devrimle, genişleyen toplumsal üretici güçleri, bu dar yapılardan kurtarmak, onları özgürleştirmektir.

Son noktayı halk koydu. Halk ayaklandığı zaman, o çok görkemli gibi görünen iktidarlar, bir vuruşla devrildi.

9- Arap ülkeleri ve Ortadoğu halk ayaklanmaları, dünya tarihi için yeni bir dönüm noktası oldu. Uzun tarihsel dönemi kapsayacak değişiklikler bir kaç haftada gerçekleşti. Bu anlamda dünya tarihine bir hız verdi. Emekçilerin kurtuluşu yolunda büyük bir mesafe, kısa sürede alındı.

Emperyalizm bölgedeki egemenliğini gerici burjuva iktidarlara dayanarak sürdürmüştür. Devrimlerin gerçekleştiği ülkelerde halk, iktidarı elinde tutan güçlerin egemenliğini yıkmıştır. Sermayenin egemenliği ise duruyor. Bu temele bağlı olarak, uluslararası sermaye bu ülkelerde egemenliğini çeşitli yollarla devam ettirecektir. Ancak, halkların ayaklandığı bir yerde, halklar üzerinde burjuva egemenliğini sağlamak artık kolay değildir. Halklar, gelişmenin önünde ayakbağı olan gerici burjuva iktidarları devirerek ve ayaklanmayı geniş bir alana yayarak, emperyalist-kapitalist sisteme karşı mücadelede önemli bir çıkış noktası yakalamıştır.

10- Bu ayaklanma ve devrimlerde, öğrenci gençlik işçi sınıfının yanında etkin bir rol oynadı. Öğrenciler bugüne dek tüm devrimlerde önemli rol oynamıştır. Günümüzde öğrencilerin sayısı topluma oranla sürekli artıyor. Öğrenciler nüfusun büyük bir bölümünü oluşturuyor.

Öğrenci gençliğin siyasi eğilimi ağırlıklı olarak sol, sosyalisttir. Öğrenci gençlik pratikte de bu eğilime uygun davranmaktadır. İşçi sınıfı ve emekçi kitleler sermayeye karşı mücadelede, ayaklanma ve devrimde devrimci öğrencileri daima yanında bulmuştur. Arap ülkelerindeki çatışmalarda, isyan ve devrimde öğrenci gençlik halkların devrimci kavgasının yanında yer almıştır.

İşçi sınıfı, öğrenci gençliği yanına çekmek için çok bilinçli ve etkin bir çaba içinde olmalıdır. Bu politika ve perspektif, zafer ve gelecek için, bir gereklilik ve zorunluluktur.

C.DAĞLI

Mas-Daf İşçileri

Düzce'nin Beyköy beldesinde kurulu olan 1. Organize Sanayi Bölgesinde faaliyet gösteren MAS-DAF Makine Sanayinde DISK'e bağlı Birleşik Metal-İş Sendikası'na üye oldukları gerekçesiyle 4 Nisan günü 120 işçi işten çıkarılmıştı. Kendilerine işten çıkarıldıklarına dair yasal bildirim yapılmamış, MAS-DAF işçilerin, işbaşı yapmak için Düzce'de fabrika önünde başlatmış oldukları direnişlerinde bir gelişme olmaması üzerine direnişlerini MAS-DAF şirketinin A-taşehir'de bulunan merkezine taşımaya karar verdi ve 20 işçi, Düzce'den İstanbul'a yürüyüş başlattı. İşçiler İstanbul'da bulunan genel merkez binasına gidip orada çadır kuracak.

Dokuz gündür yürüyen Mas-Daf işçileri 17 Mayıs akşamı Birleşik Metal-İş İstanbul 1 Nolu şubeye ulaştılar. Bugün ise öğle saatlerinde Birleşik Metal-İş Genel Merkezi'ne ulaştılar.

Saat 12.00'de Bostancı'daki sendika genel merkezine doğru yürüyen Mas-daf işçileri sendikadan temsilciler ve basın emekçileri Bostancı köprüsü altında karşılayarak bir süre birlikte yürüdüler. Genel merkez önündeki Birleşik Metal-İş ve DISK üyeleri, işçileri "Yuvanıza Hoşgeldiniz" pankartıyla karşılar-ken, Birleşik Metal-İş Genel Başkanı Adnan Serdaroğlu yaptığı konuşmayla Mas-Daf işçisinin verdiği mücadeleye değindi.

"Buradaki 20 tane arkadaşımız, 120 tane insanı temsil ediyor. Tüm zorluklara rağmen 10 gündür, Türkiye'de kendisini dev zanneden cücelere karşı, hukuksuzluğu marifet zanneden işverenlere ve bunlara göz yuman, yasal düzenlemeleri hayata geçirmeyen iktidara karşı yürüyorlar. Bu defolu demokrasiyi göstermek için, bu ülkede bir şeyler yapılması gerektiğini göstermek için yürüyorlar." diyen Serdaroğlu Mas-Daf işçilerinin dayanışmalarını gösterip, cesareti aşlamaya çalışıyorlar. Mas-Daf işçilerinin bu ülkede onurlu, mücadele eden insanlarını hala var olduğunu göstermeye çalıştıklarını söyledi.

Sosyal Güvenlik

Temizlik İşçileri

Kartal ve Çağlağan Adliyelerinde Varyap ve Ağaoglu İnşaat'ın taşeron işlerini yapan Türkmen Temizlik firmasında çalışırken ücretlerini alamadıkları için direnişe geçen işçiler kazandı. Türkmen Temizlik firması sahibi işçilerin ücretlerini direnişin 8. gününde ödedi. Kartal ve Çağlayan'daki inşaatı süren adliye saraylarının temizlik işlerini yapan Türkmen Temizlik şirketinde çalışan işçiler üç aydır ücretleri ödenmediği için eyleme geçmişti. Daha önce de ücretleri ödenmediği için 4 Mayıs'ta Kartal'da yaptıkları eylemle taşeron firmanın ücretlerini ödemesini istemişlerdi.

Türkmen Temizlik patronu Hikmet Türkmen ve çetesi bıçaklarla saldırmış, işçilerin bu saldırı karşısında geri adım atmadığını görünce Cuma günü ödeme yapma sözü vermişti. İşçiler ücretlerinin ödenmesi sözünde durulmaması nedeniyle 09 Mayıs Pazartesi günü Çağlayan'da bulunan 'Avrupa'nın en büyük adliyesi' önünde basın açıklaması gerçekleştirmişlerdi. Açıklamasında üç aydır Çağlayan ve Kartal adliyelerinin temizlik işlerini yaptıklarını ancak bugüne kadar ücretlerin ödenmediği, sigortaların da hiç yapılmadığı belirtildi. Ağaoglu ve Varyap inşaat şirketlerine gittiklerini, şirketlerin işçileri muhatap olmadığını belirttiler. Daha önce Kartal Adliyesi önünde yaptıkları basın açıklamasının ardından gizli numaralar üzerinden aranarak, çocuklarının tehdit edildiğini ancak emeklerinin karşılığını almak için eylem yaptıklarını belirten Türkmen Temizlik işçileri, muhatap buluncaya kadar adliye önünde bekleyeceklerini, ve eylemlerine devam edeceklerini dile getirmişlerdi.

TC: Anayasasında halen yürürlükte olan, 18.8.1 Ağır ve Tehlikeli İşler Yönetmeliği'ne göre çalışma koşulları: "16 yaşını doldurmamış işçilerin, ağır ve tehlikeli işlerde çalıştırılması yasaktır. Ancak 16 yaşını doldurmuş genç işçiler, sağlığının, güvenliğinin ve ahlakının tam olarak güvenceye alınması şartıyla ihtisas ve mesleklerine uygun bazı ağır ve tehlikeli işlerde çalıştırılabilir. İhtisas ve meslek eğitimi veren okulları bitirip bu işi meslek edinmiş kadınlar ihtisas ve mesleklerine uygun ağır ve tehlikeli işlerde istihdam edilebilir. Kadın işçiler

16 yaşını doldurmuş, 18 yaşını bitirmemiş genç işçilerin hangi işlerde çalışacağı yönetmelikle belirtilmiştir. Ağır ve tehlikeli işlerde çalıştırılacak işçiler (kadınlar dahil) işe girişlerinde bedence bu işlere dayanıklı olduklarının fizik muayene ve gerektiğinde laboratuvar bulgularına dayanılarak hazırlanan hekim raporu ile belirlenmesi zorunludur. Ayrıca sağlık bakanlığının görüşü alınarak Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı tarafından belirlenen ağır ve tehlikeli işlerde çalışacaklara ait işe giriş / periyodik muayene formu düzenlenir" denilmektedir. Ayrıca; 18.9 mevzuatı uyarınca iş yerlerinde yapılması gerekli İGS kontrol ve muayeneleri gerekli belgeler düzenlenmelidir. Mevzuatta da uyarılar devam ediyor; 18.9.1 sağlıkla ilgili rapor, kontrol ve aşılar. Mesleki eğitimin belgelendirilmesi, ilk yardım sertifikaları, yıllık değerlendirme raporu, yıllık çalışma planı, kayıt ve istatistikler, yangına karşı alınan tetbirlerle ilgili belgeler, yangın hortumlarının kontrolü, makina, tezgah ve tesislerin kontrol ve deneyleri, mesleki eğitimin belgelendirilmesi seyyar yangın söndürme cihazlarının olması şart. İşçilerin altı aylık genel muayene ve sağlık kontrolleri işyeri tarafından eksiksiz yaptırılır. İş sağlığı ve güvenliği kurulu aylık toplantılarını yaparak işçilerin sağlık ile ilgili sorunları denetlenir. İşyerleri nezaretçisi tarafından hazırlanan iş yerinde emniyetli çalışma yönergesi, işçilerin genel sağlık düzenlemelerini takip eder. Ayrıca, deprem, sel vb. durumlar için acil eylem planları hazırlamak için ekip oluşturulur" diye uyarıyı giden uyarılar önlemler ile ilgili çıkarılmış yasalar, yasaların işletilmesi ile ilgili iç ve dışa dönük yönetmelikler. Her işyeri için klasörler dolusu tamimler ve bütün bu yayınlanan yasaların, patronların para kazanması için herhangi bir kıymeti-harbiyesi nin olmayışı gerçeği vardır. Şimdi de bu para hırsı uğruna işçilerin kazalara uğradıkları, yaralandıkları, sakat kaldıkları hatta öldüklerine bir göz atalım.

Çok gerilere gitmek istemiyorum tarih; 29 aralık 2005 Yer Bursa bir tekstil fabrikası, Ayşe Denizdalan 15 yaşında, sadife Düş 16 yaşında, Sevgi Sesli 32 yaşında bu kadın aynı zamanda hamile, bu insanlar günde 16 saat çalışmalarına ilaveten, üzerlerinden fabrikanın kapısı kilitleniyor ve kendilerine patron tarafından sabaha kadar bitirilmesi gereken işler veriliyor. Gece fabrikada çıkan bir yangında hepsi yanarak korkunç bir şekilde can veriyor. Türkiyede tekstil sektöründe 3 milyon çalışan var. Bunun yarısı kadın işçi. 18 yaşın altında 1 milyon çocuk işçi, sigortasız sendikasız kölelik koşullarında çalışıyorlar.

Tuzla tersanesinde kum torbası yerine kullanılan işçi Metin'i bir çoğumuz duymuşuzdur. Hani Tersane adli tiyatroya konu olan Metin günlerce su altında kalan ve çıkarıldığında cesedi kokuyor diye patronunun kokusundan rahatsız olduğu kişi. Yasalar, genelgeler, yönetmelikler, tamimler hepsi fasa fiso. Yaralanan, sakat kalan, meslek hastalığına yakalanan ve hatta ölen işçilerin haklarını almaları hiç de kolay değil. Yukarıda geniş geniş yazdığım yasaları işletilebilmek için avukat parası lazım, mahkeme masrafları, tanık ücretleri, bilir kişi raporu, keşif bedeli bütün bunlar ciddi bir maddi yük demektir. Asgari ücret bile alamayan bu mağdur işçiler ordusunun bu paraları bulması hiç de kolay değildir. Diyelimki bütün bu harcamaları yapan mağdur edilmiş işçiler veya hak sahipleri gerekli davaları açtılar, bu kez de karşısına patronların, muhasebecileri, uzmanları ve avukatları çıkıyor. Bu evrelerden geçildiğini var saydığımızda uzayıp giden bitip tükenmek bilmeyen, yargı süreci ise çilelerin en çekilmezidir. Ve mağdurların davayı kazandıklarını düşünelim, bu kezde patron mahkeme tarafından tespit edilen tazminatı ödemezse bir de bunun için yasanın yaptırımını uygulaması için tekrar bir hukuki süreç gerekiyor. Bu kaçınılmaz gerçekleri yazarken benim bile sinirden karnıma kramplar girdi. başka bir sayıda buluşmak dileğiyle hoşça kalın.

Komite - Konsej Deneyimleri Türkiye -1

Türkiye'de komite konsey işleyişine örnek olaylar

Ülkelerimizde komite ve konsey işleyişinin uzun soluklu örneklerine pek rastlanmasa da belirlenen hedefe ulaşmak üzere yaşanan komiteleşme pratikleri defalarca tekrarlanmıştır. Biz bunlardan dördünü seçerek incelemeye çalışacağız. Tarihsel oluş sırasına göre incelemeye alacağımız örneklerden birincisi "Kavel Direnişi", ikincisi "15-16 Haziran süreci", üçüncüsü "Yeni Çeltek Pratiği" ve son olarak "Tariş Direnişi" olacak.

Dört örneğin seçiminde neden sonuç farklılıkları, oluşum biçimlerindeki farklılıklar ve ülke tarihine kattıkları üzerinden değerlendirme yaptık. Bu örneklerin Türkiye'de yaşam bulan "komite" fik(ir)lerine bir bakış açısı getirmekle birlikte eksik kalacağı açıktır. Ancak, belirli bir süre içerisinde daha fazla örnekleme üzerinde bilgilendirme yapmanın ve tartışma açmanın yaratacağı "kısaca geçmek" zorundalığı, sunumun belirlenen dört örnek üzerinden yapılmasını tercih ettiren nedenlerin en önemlisidir. Daha kapsamlı bir çalışma ile Türkiye işçi sınıfının yaşadığı komite/konsej örnekleri nedenleri, sonuçları, işleyişleri ve mücadeleye kattıkları üzerinden değerlendirilmesini dileyerek ilk örneğimize geçelim.

KAVEL

İstanbul'da Kavel kablo fabrikasında çalışan işçiler 62 gün boyunca devam edecek ve sınıf mücadelemizin tarihine büyük harflerle geçecek desantı bir grev/direnış başlattılar. En temel burjuva demokratik haklara dahi daha yeni yeni kavuşmakta olan Türkiye'de grev ve toplu sözleşme hakkı ilk kez bu grev sayesinde yürürlüğe konuldu.

TC'nin kuruluşundan Kavel direnişine kadar geçen 40 yıl boyunca işçilerin grev yapmaları yasaktı. İstanbul İstinye'deki Kavel fabrikasında çalışan ve Türk-İş'e bağlı Maden-İş sendikasında örgütlü 170 işçinin direniş Türkiye işçi sınıfının mücadele tarihinde önemli bir dönüm noktası oluşturdu.

31 Aralık 1962'de Kavel işçileri 1957'den beri fazla mesai ve kıdem esası üzerinden aldıkları yıllık ikramiyelerin eksik ödeneceğini öğrendiler. Haklarının kırılmasına razı olmayan işçiler seçtikleri üç temsilciyi patronla görüşmek üzere gönderdiler. Bunun üzerine üç temsilci, aynı zamanda Maden-İş'in işli şube başkanı olan işyeri baş temsilcisiyle birlikte işten çıkarıldılar. Patron bir yandan da işçilerin sendikadan ayrılmaları için baskı uygulamaya başlamıştı. Bunun üzerine işçiler, patronun artan baskılarını ve temsilcilerinin işten atılmasını protesto etmek için 28 Ocak 1963'te tezgâh başında 5 günlük oturma eylemi yapma kararı alarak, grevi başlattılar. İşçiler mücadeleyi yükselttikçe patron da baskılarını yoğunlaştırıyordu, fakat baskılar yoğunlaştıkça işçiler mücadeleye daha da sıkı sarılıyorlardı. Bir kez buz kırılmış, yol açılmış!

Kavel işvereni, grevin başladığı gün 'işyerindeki asayışı bozdukları' gerekçesiyle 10 işçiyi daha işten çıkarıp lokavt ilan edince, 4 Şubat'ta işçiler oturma eylemlerini fabrika önünde kurdukları çadırlarda direniş dönüştürdüler.

Grevi kırmak amacıyla 5 Şubat'ta gazetelerde bir ilan yayınlandı. Fabrikaya işçi alınacağını belirten bu ilanı gören işçiler, işyeri önünde geçgündüz nöbet tutmaya başladılar. 13 Şubat'ta greve rağmen fabrikada çalışmaya devam eden 40 büro işçisini işyerine sokmak istemeyen işçilerin üzerine polis saldırdı. Yaşanan çatışmanın ardından gözaltına alınan işçiler-

Tec İşçileri Kazandı

Toplu sözleşme döneminde uzlaşmazlığa düşen Hava İş Sendikası, 13 Mayıs günü greve başlayacağını duyurmuştu. Grevin başladığı saatlerde yeniden görüşme talep eden TEC firması, Hava İş Sendikası ile Toplu İş Sözleşmesi imzaladı.

Hava İş Sendikası, imzalanan sözleşmenin ardından grevi sona erdirdi ve "TEC İşçileri Onurla Mücadele Etti, Kazandı" diyerek bir açıklama yaptı:

"11 Kasım 2010 tarihinde başlayan Pratt & Whitney THY Teknik Uçak Motoru Bakım Merkezi TEC 1. Dönem toplu iş sözleşmesi, bugün sendikamızın grev uygulamasına başlayacağı saatlerde işverence sendikamıza yapılan görüşme çağrısı sonrası anlaşma ile sonuçlanmıştır. Öncelikle bu mücadelede onurluca haklarına sahip çıkan, sendikası ile dayanışma içinde olan tüm üyelerimize yürekten teşekkür ediyoruz. 7 aydır işçilerle birlikte, her aşamasında birlikte karar verilerek sürdürülen süreç, işçilerin sendikaya verdiği onay ile önemli kazanımlarla sonuçlandırıldı. Tüm bu kazanımların TEC işçisine ve ülkemiz işçi sınıfına hayırlı olmasını dileriz" denildi.

Nükleer Karşıtı Miting

Nükleer Karşıtı Platform, Çernobil'de 1986 yılında meydana gelen nükleer kazanın yıldönümü olan 24 Nisan günü Kadıköy Meydanı'nda bir miting düzenledi.

Öğlen saatlerinde Tepe Nautilus önünde toplanan binlerce nükleer karşıtı, Kadıköy İskele Meydanı'na doğru yürüyüdü.

Mitingde ilk sözü Elektrik Mühendisleri Odası Başkanı Cengiz Gökteş aldı. Gökteş, Japonya'daki nükleer kazanın ardından tüm dünyada yeni nükleer santral projelerinin iptal edildiğini, ancak AKP hükümetinin nükleer santral yanlısında ısrar ettiğini ifade etti. 'Enerji ihtiyacı' söyleminin bir yalan olduğunu belirten Gökteş, Akkuyu ve Sinop için yapılan tüm anlaşmaların ve yürütülen ikili görüşmelerin iptal edilmesini talep etti.

Gökteş'tan sonra KESK Başkanı Döndü Taka Çınar ve TMMOB Genel Başkanı Mehmet Soğancı da nükleere karşı sonuna kadar mücadele edebileceklerini belirttiler.

Mitingde söz alan DİSK Genel Sekreteri Tayfun Görgün, devletin nükleer santral projeleri için gerekli güvenlik önlemlerini aldığını söylediğini hatırlattı. Görgün, maden kazalarında meydana gelen ölümlerde Avrupa birincisi ve dünya ikincisi olan Türkiye'de devletin nükleere karşı aldığı güvenlik önlemlerinin inandırıcı olmadığını söyledi.

Mitingdesöz alan TTB Genel Başkanı Dr. Eriş Bilaloğlu da, hekimlerin ve tüm sağlık çalışanlarının halkın sağlığı için yaptıkları eylemleri hatırlattı ve nükleer santrallerin halk sağlığını ciddi bir biçimde tehdit ettiğini ifade etti. Bilaloğlu, halk sağlığını tehdit eden nükleer santrallere sonuna kadar karşı olduklarını belirtti.

den dördü hakkında polise karşı geldikleri gerekçesiyle tutuklama kararı çıkarıldı. Sanyer savcılığı fabrika önünde yaşanan olaylarla ilgili yürüttüğü soruşturma sonunda patronun tutumunun lokavt sayılmayacağını ilan etti. Grevin yasak olduğu bu yıllarda lokavt da yasaktı!

Kavel fabrikası İstinye'deydi ve İstinyeli emekçiler grevin başından itibaren Kavel işçilerini yalnız bırakmadılar. Diğer fabrikalarda çalışan birçok işçi de grevi destekleyerek sınıf dayanışmasının en güzel örneklerini sergilediler. Vehbi Koç'a ait General Electric fabrikasında çalışan işçiler dayanışma kampanyası başlatarak grevci Kavel işçileri için para topladılar. Demirdöküm'de çalışan 800 işçi, Kavel işçilerine destek olmak için yardım kampanyası başlattılar ve sakal bırakma eylemi yaptılar. Tersane işçileri ve karayolları işçileri de grev sırasında Kavel işçilerinin direnişine destek verdiler.

2 Mart'ta eyleme işçilerin eşleri de katıldı. Direniş sürerken kablo yüklü kamyonların fabrika dışına çıkarılmak istenmesi üzerine kadınlar barikat kurarak bunu engellemeye çalıştılar. Ancak polis kadınlara saldırdı ve birçoğunu yaralayarak onları dağıttı.

3 Mart 1963'te araya hükümetin de girmesiyle Türk-İş ile Türkiye İşveren Konfederasyonu arasında bir anlaşma imzalandı ve işçiler 4 Mart'ta işbaşı yaptılar. Bu anlaşmaya göre işçilerin ikramiyeleri eskisi gibi ödenmeye devam edilecek, işten atılan 10 işçi geri alınacak, ama grev başlamadan önce işten atılmış olan 4 işçi işe alınmayacak ancak kıdem tazminatları ödenecekti.

Direniş sona ermişti. Fakat birkaç gün sonra, 11 Mart'ta, greve öncülük eden 24 işçi hakkında Toplantı ve Gösteri Yürüyüşleri Kanununa muhalefet etmek suçlamasıyla dava açıldı ve 14 işçi tutuklandı. Buna benzer gerekçelerle Kavel işçilerine birçok dava açıldı.

10 Haziran günü, tutuklanan 6 işçi tahliye edildi. Patron yenilginin belini işçilere ödetmek istiyordu, bu nedenle tahliye edilen işçileri işe başlatmadı, işten attı. Patronun bu davranışına fabrikanın kaplama bölümünde çalışan 30 işçi toplu halde iş bırakarak yanıt verdi. Bu eylem nedeniyle duruma Sıkıyönetim el koyacaktı. Ne var ki, 24 Temmuzda yürürlüğe giren 275 sayılı Toplu Sözleşme, Grev ve Lokavt Kanununa dahil edilen ve sonrasında 'Kavel maddesi' olarak anılan bir maddeyle, yasanın çıkışından önce haklarında takibat yapılan işçilerin davaları düşürüldü. Tutuklu bulunan işçiler de serbest bırakıldılar.

Yasadışı olarak başlatılan Kavel grevi, Türk-İş'teki çatlakların iyice su yüzüne çıkmasına da neden olmuştu. Türk-İş'e bağlı bulunan ve direniş boyunca işçilere destek olan Maden-İş ve Lastik-İş sendikaları Türk-İş'ten koparak DİSK'in kuruluşuna öncülük edeceklerdi. 27 şubatta, 23 sendika başkanı ve 45 yönetici, Türk-İş'in Kavel grevi boyunca olumsuz tutum alması nedeniyle konfederasyondan ayrıldıklarını ilan ettiler.

Kavel işçilerinin grevi zaferle sonuçlanmıştı. En başta da belirttiğimiz gibi '61 Anayasasıyla çıkarılması hedeflenen fakat yeni kurulan burjuva hükümet tarafından çekmecede beklemeye alınan iş yasasına dair düzenlemelerin uygulamaya konulabilmesi için işçilerin kararlı bir mücadelesi gerekmişti. Yine de tasarı elden geçirilerek yasalaştırıldı. Dönemin Çalışma Bakanı 'işçi dostu' Ecevit tarafından, kamu emekçilerinin sendika haklarıyla ilgili maddeleri yasa tasarisından çıkardıktan ve patronlara lokavt yapma hakkını tanıdıktan sonra yeni yasa yürürlüğe sokuldu.

Kavel grevi işçi sınıfı için kıvılcımı çakmıştı.

15-16 HAZİRAN

Yasal düzenleme girişimi

1970'te, çalışma yaşamını ve temel sendikalar mevzuatını düzenleyen 274 sayılı İş Yasası ile 275 sayılı Sendikalar Yasası'nda değişiklik yapan tasarı, Adalet Partisi ve Cumhuriyet Halk Partisi'nin işbirliğiyle önce Millet Meclisi

ardından Senato'dan geçirildi. Yapılan değişiklik, işçilerin sendika seçme özgürlüğünü önemli ölçüde kısıtlamakta, sendika değiştirmeyi güçleştirmektedir. Yasa taslağı 11 Haziran 1970'te cumhurbaşkanı Cevdet Sunay'ın onaylamasıyla yürürlüğe girdi. Kanunlaşan tasarı esas olarak Türk-İş'ten DİSK'e işçi akışını önlemeyi amaçlamaktaydı. DİSK ve bağlı sendikalar yeni yasaya tepki gösterdiler. Türkiye İşçi Partisi ise sözkonusu yasa değişikliklerini Anayasa Mahkemesi'ne götürmeceğini açıkladı ve iptal davası açtı.

Olayların gelişimi

DİSK'li sendikacıların ve yöneticilerin tepkileri, 15 Haziran 1970 sabahı, işçilerin İstanbul'un belli başlı merkezlerine doğru yürüyüşe geçmeleriyle yeni bir evreye girdi. Son 1,5 yıldır bazı büyük fabrikalarda çeşitli işçi hareketleri ve direnişleri sürmekte olduğundan birçok fabrikada ve işçi semtinde gerginlik artmıştı. 15 Haziran 1970'te patlak veren olaylar da bir nevi dışa vurum oldu. Kentin Anadolu yakasında başlayan yürüyüş Kartal İlçesi'nden yürüyüşe katılan işçilerle Ankara Asfaltı (E-5 karayolu) boyunca ilerlerken, kendilerine başka fabrikalardan da katılanlar oldu. Göztepe dolaylarında, Otosan Fabrikası işçileri ile DMO işçileri de onlara katıldı ve yürüyüş saat 17:00'ye kadar sürdü. Bir başka yürüyüş kolu da Beykoz ve Paşabahçe'den Üsküdar'a doğru oluştu. 16 Haziran'da ise Gebze'den başlayan işçi yürüyüşü, Kartal'dan katılan işçilerle birleşerek Bağdat Caddesi üzerinden Kadıköy İskele Meydanı'na kadar ulaştı.

Avrupa Yakası'nda ise 15 Haziran 1970'te, Bakırköy - Topkapı - Sağlıkçılar güzergahında yürüyüş yapıldı. 16 Haziran'da da kentin Topkapı dışındaki kesimlerinden gelen kollar birleşip, Aksaray üzerinden önce Sultanahmet'e, oradan Cağaloğlu ve valilikten geçip Eminönü'ne geldiler. Valilik, Haliç üzerinde yer alan o zamanki iki köprüyü de açtırarak, eylemcilerin Beyoğlu tarafına geçmesini engelledi. Levent ve Beyoğlu'nda da küçük yürüyüş kolları oluşmuştu.

Gösterilere pek çok fabrikadan yüzbinlerce işçi katıldı. Gösterilen tepki esas olarak DİSK üyesi işçilerden geldiği halde, yürüyüşlere çok sayıda Türk-İş işçisi de toplu halde katıldı. Olayların birinci günü akşamı Bakanlar Kurulu 60 günlük bir sıkıyönetim ilan etti. DİSK ve bağlı sendikaların yöneticilerinin pek çoğu sıkıyönetim mahkemelerince tutuklandılar ve yargılandılar. Kadıköy'de meydana gelen olaylarda 2 işçi, 1 polis ve 1 esnaf yaşamını yitirdi. 16 Haziran'da Ankara, Adana, Bursa ve İzmir'de de küçük çaplı olaylar yaşandı.

Olayların ardından CHP Genel Sekreteri Bülent Ecevit, Genel Başkan İsmet İnönü ile birlikte partisi adına, TİP'den ayrı olarak Anayasa Mahkemesi'ne başvurdu. Anayasa Mahkemesi, yasa değişikliği konusunda açılmış olan davaları daha sonra karar bağlayarak, söz konusu yasa değişikliklerini iptal etti.

15 - 16 Haziran Direnişi birçok dar ve çarpık düşüncenin iddia ettiği gibi sadece yasa tasarısına karşı verilmiş bir tepki değildir. İkinci Paylaşım Savaşı'ndan bu yana iktidarın emperyalizm ile girdiği 'sıkı' ilişkilerin neden olduğu baskı, yoksulluk ve nice olumsuzluğun birikiminin bir dışa vurumudur. Bu dışa vurumun beraberinde getirdiği birçok sonuç ülkemiz mücadele tarihine önemli katkılar sunmuştur.

Bu sonuçlardan en önemlisi direnişin oportünist/reformist anlayışları teşhir etmesi ve devrimci yapılanmaların oluşumunda itici bir etken oluşturmalarıdır:

Dönemin en güçlü ve kitlesel 'devrimci' yapılanması olan TİP'in direniş boyunca yetersiz kaldığı görüldü. TİP içerisinde dahil olmak üzere yapılan birçok eleştiri çok sert olmakla kalmadı, birçok görüş ayrılığı da doğurdu. Teşhir olan reformist anlayışın karşısına bir süredir çıkmaya çabalayan devrimci yapılanmalar direnişin ardından güç ve moral kazandılar. Böylece THKO [Türkiye Halk Kurtuluş Ordusu], TKP (ML) [Türkiye Komünist Partisi (Marksist-Leninist)] ve THKP-C'nin [Türkiye Halk Kurtuluş Partisi-Cephesi] oluşum süreçleri hızlanmış oldu.

Casper işçileri

Ümraniye Çakmak Mahallesi'nde kurulu bulunan Casper Bilgisayar firmasının önünde 78 gündür işe geri dönmek için direnen işçiler, "Sendikalı olduk işten atıldık" ve "İşimizi geri istiyoruz" yazılı pankart açarak TEM otoyolunu trafiğe kapattı. 09 Mayıs Pazartesi günü akşam 18.40'da 0-2 Karayolu Ümraniye Çakmak Köprüsü Mevkii'nde 15 dakika boyunca karayolunu trafiğe kapatan işçiler basın açıklaması yaptılar.

Birleşik Metal-İş Sendikası Örgütlenme Genel Sekreteri Özkan Atar, Casper işçilerinin anayasal haklarını kullanarak sendikaya üye olduklarını, Türkiye'de sendikalaşmaya karşı sermayenin yaklaşımının Casper'da da kendini ifade ettiğini belirtti. Atar, "Casper bilgisayar patronu yaklaşık üç ay önce 10 arkadaşımızı işten atarak sendikalaşmayı engellemeye kalkıştı ve çalışan işçileri sendikadan istifa ettirmeye çalıştı. Burada çalışan 200'ün üzerinde arkadaşımız sendika üyeliğine kararlılıkla sahip çıktılar, işten atmalara, her türlü baskıya şiddete ve hukuksuzluğa karşı bir tanesi dahi istifa etmedi." dedi. Atar, sendika hakkı ve toplu sözleşme hakkını almadan direnişlerine son vermeyeceklerini belirtti. "Sendika hakkımızı istiyoruz. Bizim sesimizi duymayanlara da sesimizi bu tür eylemlerle duyuracağız. Bugünden sonra da bizlere yöneltilen bu baskılara boyun eğmeyeceğiz" diyerek sözlerini tamamladı. Casper işçileri sloganlarla taleplerini dile getirerek, sendikal haklarını savunacaklarını ve işlerine geri dönünceye kadar eylemlerini sürdüreceklerini dile getirerek eylemi sonlandırdılar.

Gazetecilerin Tutuklanması

Düşünce ve ifade özgürlüğü ve onun bir parçası olan basın özgürlüğünün önündeki engellerin kaldırılması, tutuklu gazetecilerin serbest bırakılması için 26 Nisan Salı günü saat 11.00'da Sultanahmet Adliyesi önünde bir basın açıklaması ve İstanbul Üniversitesi'ne doğru yürüyüş düzenlendi.

Tutuklu gazeteci Ahmet Şık ve daha önce tutuklanmış olan Nedim Şener şahsında, basın özgürlüğü ve halkın haber alma özgürlüğünün kısıtlanarak gazetecilerin tutuklanmasının protesto edildiği basın açıklaması ve yürüyüşte Casper işçileri ve Mas-Daf işçileri de pankartlarıyla gelerek sendikaları DİSK Birleşik Metal-İş ile birlikte destek verdi.

Yürüyüşte Türkiye Gazeteciler Cemiyeti, Türkiye Gazeteciler Sendikası, Tutuklu Gazetecilerle Dayanışma Platformu, Eğitim-Sen İstanbul 6 No'lu Şube de katıldılar.

Slogan, alkış ve ışıklarla alana gelindiğinde üniversiteden de Genç-Sen, Öğrenci Kolektifi, Gençlik Muhalefeti'nin de aralarında bulunduğu üniversiteliler de eyleme katılarak destek verdiler.

Alanda ilk konuşmayı Özgür Mumcu yaptı. Konuşmada Basının baskıyla, saldırılarla susturulmaya çalışıldığını belirten Mumcu, halkın haber alma haklarına da saldırı olduğuna dikkat çekerek bu baskıların kimin tarafından yapıldığını sorarak, aslında bunun çok da önemli olmadığını, basının özgürlüğünü ihlal edenlerin karşısında yer almaya, basının özgürlüğü için mücadeleye devam edeceklerini ifade etti.

Ardından DİSK Genel Sekreteri Tayfun Görgün söz alarak Düşünce ve ifade özgürlüğünün, bu özgürlüğün ayrılmaz bir parçası olan basın özgürlüğünün ayaklar altına alınmasına karşı bir arada olduğunu, basın emekçilerinin sorununun işçi sınıfının da sorunu olduğunu ifade etti.

Düzce'deki Mas-Daf ve Ümraniye'deki Casper işçileri adına da Birleşik Metal İş Sendikası Genel Örgütlenme Sekreteri Özkan Atar söz alarak Başbakan'ın 'biz patronlara nasıl davranacaklarını söyleyemeyiz. Biz patronlara şöyle davranın deyince davranmazlar. İşçiler eğer cesaretleri varsa sendikali olsunlar' sözlerini hatırlatarak, ülkenin emperyalistlerin siyasi maşası olan bir hükümetle yönetildiğini ifade etti.

Sıra Mühendislerde

Türk Mühendis ve Mimar Odaları Birliği (TMMOB)'nde örgütlü emekçilerin yaşamın tüm alanlarındaki anti demokratik uygulamalara karşı seslerini yükseltecekleri "Haklarımız, Geleceğimiz, Halkımız, Ülkemiz İçin" söylemiyle tertiplenen miting 15 Mayıs Ankara'da 20.000 insanın katılımıyla gerçekleşti.

Ankara Tren Garı önünde bir çok ilden gelen TMMOB da örgütlü mimar ve mühendisler, Türk Tabipler Birliği, çevre ve öğrenci örgütlenmeleri, siyasi çevrelerin bir araya gelmesiyle kortejler oluşturuldu. Mitinge, TTB, KESK, DİSK, ESP, EHP, Halkevleri, Genç-Sen, Sosyalist Yeniden Kuruluş Parti Girişimi, Loç Vadisi Koruma Platformu, Ataması Yapılmayan Öğretmenler Platformu, Mücadele Birliği Platformu Devrimci Emekçi Komiteleri, Anadolu'yu Vermeyeceğiz İnişiyatifi, Ev Eksenli Çalışanlar Sendikası, Karadeniz İsyandadır Platformu'nun da aralarında olduğu çok sayıda sendika, demokratik kitle örgütü de katıldı.

Diyarbakır, Urfa, Van başta olmak üzere Kürt illerinden mitingeye yoğun katılım oldu. Üzerlerinde Muğla ve Diyarbakır'da polis kurşunu ile yaşamlarını yitiren Şerzan Kurt ve Aydın Erdem'in fotoğraflarının basılı olduğu tişörtler giyen genç mimar ve mühendisler, Kürtçe pankart ve dövizler taşıdı.

Yoğun katılımdan dolayı saat 12.00'yi geçtiğinde bile, henüz Gar önünde hareket etmemiş kortejler vardı. Devrimci Emekçi Komiteleri de, "Yaşasın İşçilerin Emekçilerin Mücadele Birliği" pankartı ile kortejde yerini almış, bildirilerini ve DEK Bülteni'ni emekçilere ulaştırmaya başlamıştı.

Ankara Tren Garı önünde toplanmaya başlayan emekçiler arasında bulunan Casper Bilgisayar işçileri, Mas-Daf işçileri, Türkmen Temizlik işçileri, mitingeye katıldılar.

Ülkelerimizin dört bir yanından, değişik iş kollarından mühendisler ve mimarlar, onbinlerce emekçi Ankara'da taleplerini dile getirmek için bir arayadaydı. Sendikaların, siyasi parti ve meslek odası başkanlarının sahneye çıkarak emekçileri selamlamasıyla başladı. Binlerce kişi, ölümssüzleşen devrim savaşçıları, emek ve demokrasi mücadelesinde yaşamını yitirenlerin anısına saygı duruşunda bulundu.

"Mimarlar Mühendisler Susmayacak" diyerek düzenledikleri mitingde TMMOB adına, TMMOB yönetiminden Mehmet Soğancı ilk konuşmayı yaptı. "Görmeyen gözlerle göstermek, duymayan kulaklara duyurmak için buradayız" diyen Mimar ve Mühendisler, "Onlar bizi henüz tanımıyorlar, biz 50 yıldır buradayız, bizi susturamazlar" dediler.

Yapılan konuşmanın ardından Grup Bandista ritmik parçalarıyla programa renk katarken, "Birlikte nasıl eğlenilir gösterelim herkese" diyerek sahneye çağrılan Sevinç Eratalay'ın parçalarıyla halaylar çekildi ve miting sonlandı.

Sendikal Mücadele İle Devrim Mücadelesinin İlişkisi Üzerine - 1

Bilindiği gibi sendikalar, proletaryanın en ilkel ve kendiliğinden ortaya çıkan örgütlenmesidir. İngiltere’de emekçi sınıfların durumunu oldukça sade ve canlı örneklerle inceleyen Engels, aynı yapıtında sendikaların kuruluşunu şöyle ifade etmiştir.

“... Bütün sanayi kollarında, emekçi bireyi burjuvazinin despotluğuna ve ihmeline (karşı, bn.) koruma açık niyetiyle sendikalar kuruldu...”

Sendikaların kurulma amacını ve dolayısıyla kurulduğu dönemde proletaryanın durumunu, burjuvazinin despotluğuna ve ihmeline sözcükleriyle özetlemiştir Engels. Engels’in kitabını okuyan herkes, bu sözcüklerin ne anlama geldiğini ve sendikaların kuruluş macerasını tüm canlılığı ile görür. İngiliz işçi sınıfının hayvansal yaşam koşullarını değiştirmek için içgüdüsel bir refleksin ürünü olarak kurduğu sendikalar, işçi sınıfı için bir amaç değil bir araç olarak doğmuştur.

Açıktan intihar eden, istemediği halde polis zoruyla çalıştırılan, çalışmayı reddettiği zaman cezaya çarptırılan vs Türkiyelili işçi ve emekçiler de, aynı içgüdülerin uyarımıyla sendikalar kurmuş ve uzun yıllardır bu alanda önemli deneyimler elde etmişlerdir. Ama tüm ülkelerde yaşanan deneyimler şunu göstermiştir; sendikaları ortaya çıkaran refleks bilinçli bir duruma dönüştürülmediği ve sonuna kadar bu bilinçle hareket edilmediği taktirde sendikalar hiç bir işe yaramaz, hatta sahibini vuran bir bumeranga döner.

Sendikalar proletaryanın yaşam koşullarını iyileştirmenin bir aracı olarak ortaya çıkıyor. Proletarya, burjuvazinin kendi aralarındaki rekabetten yararlanarak kendilerini hayvansal yaşam koşullarına mahkûm bıraktığını görüyor... Ve aralarındaki rekabete son vermek, patronlara karşı bir güç olarak kitle halinde davranabilmek” için sendikaları kuruyor. Bu düşünce ilk adım olarak büyük bir ilerlemedir. Ve içgüdüsel bir davranıştan bundan fazlası da zaten beklenemez. Ama bu düşünce mantıklı sonucuna kadar vardırılmalıdır. Düşünce geliştirilip ilerletilmelidir. Yani;

“... işçiler kendi aralarındaki rekabete son verme adımının ötesine geçmezlerse, ücretleri belirleyen yasa uzun vadede yeniden geri gelecektir. Ama işçiler yeniden geri çekilmeye ve kendi aralarında rekabetin bir kez daha ortaya çıkmasına hazır değilse, o zaman bu noktanın ötesine geçmelidirler. Bu noktaya geldikten sonra, zorunluluk onları daha ileriye gitmeye zorluyor, yalnızca rekabetin bir türüsünü değil, ama rekabeti iptal etmek: ve yapacakları iş budur...” (İngiltere’de Emekçi Sınıfların Durumu, s.293)

Yani işçiler arasındaki rekabete son vermenin aracı olarak geliştirilen sendikalar, eğer rekabet olgusunun tümünden ortadan kaldırılmasına hizmet etmezse, ilk amacını, yani işçiler arasındaki rekabete son verme amacını dahi gerçekleştiremez. Bu da şu anlama gelir; sendikalar ve benzer örgütlenmeler ya devrimi örgütlenme amacına hizmet ederler ya da soysuzlaşır ve işçiler arasındaki rekabeti daha körükleyen karşı devrimci olgular haline gelirler.

Çünkü üretim araçlarının özel mülkiyeti olduğu sürece ticari bunalımlar ve işsizlik var olacaktır. İşsizlik ve açlık ise, işçiler arası rekabetin maddi zemini. Ve bu sonuç, maddi zemin ortadan kaldırılmadığı sürece hiçbir iradi güç tarafından ortadan kaldırılamaz. Yani rekabete son vermek isteyen, işsizlik sorununu çözmelidir. Çünkü, işsizlik mevcut olduğu sürece işçiler arası rekabet olacaktır. İşsizlik sorununu çözmek isteyen, ticari bunalımları engellemeli, yani üretim anarşisine son vermelidir. Üretim anarşisine son vermenin tek yolu ise üretim araçlarının özel mülkiyetine son vermektir. Dolayısıyla, sendikalar vb. örgütlenmeler sistem içinde kaldıkları sürece, sadakat, disiplin, birlik vb. söylemlerle işçiler arası rekabetin önüne geçemez ve kuruluş amacını dahi gerçekleştiremez.

Bilindiği gibi doğada hiçbir şey durağan değildir. Her şey hareket halinde, değişim içindedir. Bu, toplumun tüm örgütlenmeleri için de geçerlidir. Toplumun örgütlenmeleri ya toplumun ihtiyacını karşılar ve karşıladıkça gelişir, geliştikçe toplumun ihtiyaçlarını karşılamaya devam eder; ya da çürür, yok olur gider. Bundan dolayı, sendika vb. örgütlenmeler, ilk doğuşlarından kısa bir süre sonra kendilerini geliştirme sorunu ile karşı karşıya kalmışlardır. İşçiler arasındaki rekabete son verme amacının bir ürünü olan sendikalar ya bu amaçlarını geliştirip daha ileriye gidecekler, yani rekabetin her türüsünü kaldırma mücadelesinin bir parçası

İlusu barajı işçileri

Batman’ın Hasankeyf ilçesinde yapılacak İlusu Barajı inşaatında çalışan 400 kadar işçi, ağır iş koşulları, yetersiz ücret ve sosyal haklarının düzeltilmesi yönündeki taleplerinin yerine getirilmemesi üzerine 27 Nisan günü bir günlük iş bırakma eylemi yaptı. İnşaatı yapan Cengiz Nurol firması, işçileri örgütledikleri gerekçesiyle onlarca işçinin iş akitlerini tek taraflı olarak feshetti.

İşçiler, “11 saatlik işgücü için 990 lira maaş alıyoruz. Zam talebinde bulduk, kabul edilmedi. Bir günlük iş bırakma eylemi yapınca bugün çalışmamız halinde zam yapılacak sözü verildi. Ancak bu sabah işe gelen arkadaşlarımızın bir kısmının ücretsiz izne ayrıldığı ve Ahmet adlı işçi sözcüsü bir arkadaşımızın işten atıldığını öğrendik. Arkadaşlarımızın geri alınması için direnişe geçtik” dediler.

MESS Grev Süreci

Metalde MESS kapsamındaki fabrikalarda grevler bitti. Bir haftadır grevde olan Arfesan fabrikasında anlaşma sağlanınca, işçiler işbaşı yaptı. Böylece Birleşik Metal-İş'in grev kararı aldığı MESS grup toplu iş sözleşmesi kapsamında yer alan fabrikalarda grev süreci sonuçlandı.

Süsler Doruk'ta grevin 11'inci günü, Standard depo'da grevin 7'nci günü patronlarla anlaşmaya varan Birleşik Metal-İş son olarak Arfesan patronuyla da anlaşınca metal sürecinde grev süreci noktalandı. Birleşik Metal-İş'ten grev kararı alınan tüm fabrikalarda işçilerin onayı alınarak anlaşma yapıldığı bildirildi.

Bir süre önce Birleşik Metal-İş'le işveren sendikası MESS arasında devam eden 2010-2012 grup toplu iş sözleşmesi görüşmeleri anlaşmazlıkla sonuçlanınca, MESS'e bağlı fabrikalarda greve çıkılacağı duyurulmuştu.

Sonrasında, 15 bin işçiyi kapsayan 33 fabrikada grev sürecini başlatan Birleşik Metal-İş, bu fabrikalardan örgütlü olduğu 28 fabrikada grev oylaması yapmış, 22 fabrikada grev kararı alınmıştı. 22 Nisan'da Eskişehir'de bulunan Süsler Doruk fabrikasında greve çıkarak, grev uygulamalarını başlatan Birleşik Metal-İş Sendikası, bu fabrikanın dışında yalnız Gebze'de bulunan Standard Depo'da ve Arfesan fabrikasında greve başlamak zorunda kalmıştı. Sendika, diğer fabrikalarda ise patronlarla MESS'ten bağımsız olarak anlaşmalara varmıştı.

Tüm fabrikalarda, MESS'ten ayrılarak Birleşik Metal-İş'le sözleşme imzalayan İzmir'deki Delphi fabrikasındaki sözleşmenin örnek alındığı anlaşmaların detayları, MESS ile Birleşik Metal-İş arasında yapılacak çerçeve anlaşmanın ardından açıklanacak.

olarak kendilerini görecekler, ya da işçiler arası rekabetin bir parçası haline geleceklerdir.

İşte Türkiye devrimci hareketinde işçi sınıfı hareketinin bir türlü kavramlaşmayan yanlarından biri budur. Türkiye devrimci hareketi, sendika vb. örgütlenmeleri hep yasal çerçevesi içinde tutmak istemiş, en ilkel amaçları ile yaşatmaya çalışmışlardır. Bu ise sendikaların kısa ya da nispeten uzun bir zaman dilimi içinde karşı devrimin denetimine girmesine neden olmuştur. Türk-İş, DİSK süreçleri hep böyledir. Bizzat devrimcilerin iradesiyle kurulan ve geliştirilen Eğitim-Sen, KESK süreci bu gerçekliğin belki de en saf biçimde karşımıza çıktığı örneklerdir. İşçi ve emekçilerin bilincini sendikal bilinçle sınırlandırma, işçi ve emekçilerin birbiriyle ve devrimde çıkarılan diğer sınıflarla sınıf ilişkisine ermesinden ve onlara öncülük etmesinden kaçınma ve kendini dar sınıf çıkarları içinde tutmaya çalışma Türkiye devrimci hareketinin ortak davranışı olmuştur. Devrimci yapılar, sendika vb. örgütlenmelerin de kendi gelişim diyalektikleri olduğunu unutmamışlardır.

Eğer sendikalarda gelişme sağlanmak isteniyorsa ya da kurulmaya çalışılan platformların işlevli olması ve benzerlerinin başa gelenlerin gelmemesi isteniyorsa, sistemle hesaplaşma anlayışıyla hareket edilmelidir. En ilkel sendikal anlayış terk edilmelidir. "Ücret oranlarını patronların karına göre düzenleme, fırsatlar elverdiği zaman ücretleri artırma ve ülke genelinde her işkolu içinde ücretleri aynı düzeyde tutmaya çalışma" dar anlayış terk edilmelidir. Hala bu dar sınırlarda ısrar etmek, sendika vb. örgütlenmelerin gelişim sürecine sırt çevirmektir. En ileri hedefi, tüm rekabetin ortadan kaldırılması. Kürt ulusunun kendi devletini kurma hakkı da dahil tüm siyasal haklarının tanınması hedefi benimsemelidir. Yani sendikalar, burjuva egemenliğinin tüm kurumlarına karşı savaş ilan edebilmeli, burjuva egemenliğine karşı savaş açmış tüm kurumlarla aktif dayanışma içinde olabilmelidir. Sendika vb. örgütlenmeler bu savaşın açık tarafı olarak davranabilmelidir. Bunu yapmadıkları sürece, ilkel hallerinden kurtulamazlar. Ve nesnel olarak, gelişen harekete karşı konumlanırlar.

Bunun için bir kez daha tekrarlıyoruz: sendikal mücadelenin bütünün bir parçası olduğu unutulmamalı, bütüne karşı sorumlulukların yerine getirilmediği, bütünün (yani bütünün oluşturan diğer mücadele alanlarının) gelişimine katkı sunmadığı takdirde sendikal mücadele gelişemez. Sendikal mücadele ücret artışı, sosyal haklar elde etme ya da memurlar açısından grev hakkını elde etme gibi talepler ekseninde yürütüldüğü sürece, sendikal hareket gelişemez. Çünkü burjuvazinin, yeri geldiğinde geri almak üzere tüm istemleri dahi karşılayacağını işçi ve emekçiler bilir. Bunu on yılları aşan deneyimleriyle öğrenmişlerdir. Bir müddet sonra kendisinden yeniden gasp edileceğini bildiği şeyler uğruna bedel ödemek istemez. Ve sendikal harekette ya hiç yer almaz ya da aktif elemanı haline gelmez. "Emekçiler, belli bir amaç taşıdıkları zaman, yeterli cesareti gösterirler". Yaz-boz tahtasına dönen çeşitli sendikal kazanımlar ise, işçi ve emekçiler açısından, gerekli cesareten ortaya konmasını gerektirecek amaçlar olmaktan çıkmıştır. İşçi ve emekçilerin önderi olma iddiasındaki devrimciler de tüm hakların bir gecede gasp edilebileceğini bilir. Onlar da kazanımlarının güvenceye alınmasının tek yolunun politik özgürlüğü kazanmaktan ve burjuva egemenliğini yıkmaktan geçeceğini bilirler. Ama o yine de, şu kadarlık ücret artışı için, şu kadarlık çalışma saati için ya da bilmem hangi yasanın iptali için eylem önerir: ajitasvon ve propagandalarının merkezine bu tür şeyleri oturturlar. Böylelerinin ağızındaki devrim ve politik özgürlüğün kazanılması sözcükleri böylece boş bir lakırdıya dönüşmüş olur. Şüphesiz bu pratik politikalar da sendikaların erimesinin önüne geçemezler. Emekçilerin hayat pahalılığından, ücretlerin azlığından her gün şikâyetçi oldukları koşullarda bile "tencere-tava yürüyüşü" gibi ucube eylemlere katılacak kimse bulamazlar. Ve bu acınası durumdan ders çıkarmak için dönüp kendilerine bakacaklarına şu dâhice (!) sonuca varırlar: "Bu denli basit şeyler için dahi insanlar harekete geçmiyorsa demek ki sınıf karakterinin düzeyi çok düşüktür." Böylece, kendi geriliklerinin, kendi beceriksizliklerinin, anlama ve kavrama yetersizliklerinin günahını emekçi kitlelerin üstüne yıkmış olurlar.

Peki sorun nerededir? Sorun, devrimcilerimizin bilimsel Marksist-Leninist teoriden uzaklaşması, toplumsal olayları, olguları ve süreci diyalektik yöntemle, tarihsel materyalizmin bakış açısıyla ele alıp incelemekten, böylece algılayıp kavramaktan uzaklaşmalarında yatıyor. Bütün toplumsal olayları, olguları, süreci diyalektik yöntem ve tarihsel materyalizmin ışığında ele alıp gelişim süreçleri içinde, kendi hareketleri içinde inceleyeceklerine devrimcilerimiz, sahip oldukları dogmalara ve önyargılara sarılırlar. Sınıf hareketini, sınıflar ilişkisini ve

bireylerin durumlarını, düşüncelerini, davranış biçimlerini bu dogma ve önyargılar çerçevesinde açıklamaya çalışırlar. Yaşamı, kendi canlı gelişimi içinde ele alıp inceleyeceklerine, onu kalıplara, formüllere sığdırmaya çalışırlar. Elbette, bu Marksist değil burjuva yöntemdir: diyalektik değil mekanik: tarihsel materyalist değil metafizik yöntemdir. Bu yönleme göre her toplumsal sınıf ya da bu sınıfların bireyi, her şeyden, tüm toplumsal ilişkilerden soyutlanmış bir şekilde kendi dünyasında yaşar. Başkasıyla ilgilenmez, başkasını da ilgilendirmez. İşte bu yüzden, işçiye işçinin; memura, memurun sorununu anlatır. Hepsini kendi sorunları için örgütlenmeye ve eyleme çağırır. Sanır ki, başka şeylerden söz etse işçi ya da memur korkar, anlamaz. Oysa bilmez ki insanlar her gün bizzat burjuvazinin sayesinde Türkiye'den dünyaya kadar bir çok sorunu tartışmakta, muhakeme yürütmektedir. Kafasında çözümler üretmektedir. Bugün sokaktaki hangi insana sorarsanız sorun, Kürdistan'daki savaştan enflasyona kadar her konuda fikir sahibi olmanın ötesinde, çözüm önerisi vardır. Toplum bu denli canlı ve hareketli iken devrimcimiz tutuktur. Çünkü o önce insanların kendi sorunlarına karşı eyleme geçeceğini öğrenmiştir. Bu öğrendiğinin pratikte karşısına çıkmasını bekler durur. Ne zaman beklediği olur, o zaman ikinci adımı atar. Bunu öylesine kafasında kalıplaştırmıştır ki. Üç gün önce ayaklanan, çatışan insana biçki-nakış kursuyla ulaşmaya çalışır. Devletin kendisiyle çatışmış adama, faşist devletin nasıl yıkılacağını değil, devletin parasının olduğunu, isterse ücretleri arttırabileceğini, bunun için mücadele etmek gerektiğini anlatır. Yolsuzlukları, skandalları da iddiasını kanıtlamak için bir bir sıralar.

Bu mantığın ve pratiğin sonucu ise açıktır; iflas. Devrimcimizin yatılısı, somut durumun somut tahlilini yapabilme yeteneğinde olmamasıdır. Canlı değil donuk düşünmesindedir. Toplumu ve toplumsal örgütlenmeleri, diyalektik yöntemle değil metafizik yöntemle ele almasındadır. O. gelişmenin sarmal bir seyir izlediğini bilir, ama bunun yaşamda nasıl olduğunu bilmez. Eline bir yay alır ve size, gelişme işte böyle sarmaldır ve hep ileriye doğrudur, der. Ama iş, bunu sınıf mücadelesine yaşamın kendisine uygulamaya gelince tökezler. Metafizik yöntemle sarılır. Toplumsal bilincin, sınıf mücadelesinin sarmal gelişimini açıklamaya geldiğinde durur. Orada devamlı ileriye doğru olan gelişmeyi göremez, anı görür. Gece ayaklanmaya katılmış ama sabah işine gitmiş insana, gece silahlanmaktan bahseder, sabah ise fabrikasının servis sorununu çözmek için komiteleşmekten bahseder. Silahlanma propagandası yapılabilecek denli gelişmiş insanın gelişmişliği nasıl olmuş da birden bire en geri bilinç düzeyine düşmüştür? Dolayısıyla, işçi ve emekçiye tutarlı bir politika götüremez. Pragmatizmin esiri olur. Elbette işçinin bilinç düzeyinde bir geriye düşme yoktur. O bir kere silahlanma propagandasının yapılabileceği düzeyde ulaşmışsa o düzeyin altına inmez. Ama herkes bilir ki, bilinçle pratik her zaman denk düşmez. Özellikle de toplumların davranışlarıyla bilinç düzeyleri çoğu zaman denk değildir. Ulaşmış olduğu bilinç düzeyine uygun davranışı zaman zaman gösterir ki bu an zaten tarihte büyük eylemlerin olduğu anlardır. Yani büyük eylemler, duru gökte çakan şimşekler değildir. Böyle bir iddia ancak kara cahillerin bir iddiası olabilir.

Bugün, sendikalar, ilkel amaçları içinde tutulmaya çalışıldığı halde burjuvazi köşeye sıkıştırılabiliyor ve ondan çeşitli ödümler koparılabiliyorsa bunun tek bir nedeni vardır, o da burjuvazinin genel sorunlar tarafından köşeye sıkıştırılmış olmasıdır. Bir bütün olarak devrim mücadelesi, işçi ve emekçilerin çeşitli haklar elde etmesinin başlı başına nedeni durumundadır. Eğer memur toplu sözleşmeli, sendika hakkı elde ederse, bilinmelidir ki, bu esas olarak gelişen devrimin bir yan ürünü olarak ve devrim mücadelesi bastırıldığı zaman geri alınmak üzere burjuvazi tarafından kabul edilmiş olacaktır.

Devrimimizin geline aşamasında, sendikalar ve bu örgütlenmeler esas olarak bütünden faydalanmaktadır. Ama bütünü besleme noktasında alabildiğine zayıftırlar. Geliştirilmesi gereken yön bu olmalıdır. Devrim mücadelesi ne kadar güçlenirse, işçi ve emekçilerin kazanımlarının o denli kalıcı olacağı ve devrim gerçekleşirse bu kazanımların bir daha kaybedilmemek üzere elde edilmiş kazanımlar olacağı bilinmelidir. Bu bilinç yayılmalıdır. Dolayısıyla. Kürt halkının verdiği mücadele başta olmak üzere, devrimci ve komünist güçlerin mücadelesinin yanında aktif bir şekilde yer almalarına çalışılmalıdır.

İlkel Sendikal Anlayış ve Sonuçları

DEK BÜLTEN / SAYI 6 / NİSAN-MAYIS 2011

Bartında termik santral mitingi

22 Nisan günü Bartın platformu tarafından termik santrallere tepki amacıyla düzenlenen miting 5 bin kişi ile yüründü. 120 kuruluşun yer aldığı mitingde santrali yapacak olan Hema'nın iş vaadiyle insanları kandırmaya çalıştığına dikkat çekilerek, şirketin aslında iş değil ölüm vaat ettiği belirtildi.

"Bartın'da Yaşıyorum, Yaşayacağım" sloganıyla düzenlenen mitingde çeşitli siyasi partilerin milletvekili adayları ile yerel yöneticiler de katıldı. Mitinge İstanbul, Samsun, Bursa, Kastamonu, Zonguldak'tan da katılımlar oldu.

Kadın çiftçiler ise ellerine aldıkları marul, pırasa ve sebzelerle termik santral mitingine destek verdi.

HEMA şirketinin 2 bin 640 Megawattlık kuracağı termik santralinde bir günde yakacağı 24 bin ton kömürün Bartın'da bir yılda yakıldığını açıklayan Bartın Belediye Başkanı Cemal Akın, "Bizler bir yılda yakılan kömürün dumanından yaşayamaz hale geliyoruz, termik santralin bir günde yaktığı kömürün zararı karşısında nasıl yaşarız. Gelecek nesle iyi bir Bartın bırakmak istiyorsak, bu santralin kurulmasına izin vermeyeceğiz. Santralin kurulması ile ilgili aldatmacalar yapıyorlar. Bartın'ın hiçbir yerinde termik santral istemiyoruz. Kentine, havasına, suyuna sahip çıkmak için düzenlenen mitingde katılan binlerce kişiye teşekkür ediyorum." dedi.

Amasra Belediye Başkanı Emin Timur da dünyanın gözü diye tabir edilen Amasra'ya ve Bartın'a termik santral kurulmaması için ellerinden gelen mücadeleyi göstereceklerini söyledi.

Karayolları Genel Müdürlüğü

Karayolları 1. Bölge Müdürlüğüne bağlı birimlerde çalışan memur, işçi ve taşeron karayolları emekçileri Karayolları Genel Müdürlüğü'ndeki işyerlerinde yaşadıkları sorunları duyurmak, çalışma koşullarının iyileştirilmesine yönelik taleplerini dile getirmek ve Karayolları Genel Müdürlüğü'ne bağlı bina ve arazilerin hükümete yakın şirketlere peşkeş çekilmesini protesto amacıyla 13 Nisan Çarşamba günü saat 12.00'da Küçük Yalı Maltepe E-5 yanındaki Karayolları 1. Bölge Müdürlüğü'nde bir basın açıklaması gerçekleştirdiler.

Basın açıklamasında Yol-İş Sendikası İstanbul 1 Nolu Şube Başkanı Erdem Arcan ve Yapı-Yol Sen Sendikası İstanbul Şube Başkanı Nizamettin Orhan söz aldı. Açıklamada "Ülkenin değerlerini yok edenler, peşkeş çekenler bugün karayolları çalışanlarının ürettiği değerlere, işyerlerine gözlerini diktiler. Bugün işçisiyle, kamu emekçisiyle, taşeron işçisiyle bu peşkeşe, bu işgale dur diyeceğiz. İşçi huzursuz, kamu emekçisi huzursuz ve mutsuz çünkü yıllardır emek vererek yarattığımız karayollarına, köprülere, bayındırlıklara uzanan eller var. İşte biz bu oyunu bozmak için bugün eylemlerimizi başlatıyoruz" dedi. Arcan, bu yapılan basın açıklamasının hem basına ve kamuoyuna bir duyuru hem de bir ihtar eylemi olduğunu belirterek eğer bu işgallere son verilmezse bu eylemleri daha da yükselteceklerini ifade etti.

Sorunu Üretenler Çözümü Üretemez

İşçiler, emekçiler,

Sermaye sınıfı yüz elli yıllık mücadelenin sonucunda kazandıklarımızı son kırıntısına kadar gasp etmeye kararlı. Taşeronlaştırma, güvencesizleştirme ve esnek (sermayeye göre) çalış(tır)ma emekçilere dayatılıyor. Sermaye kar hırsının önündeki hiçbir engeli, hatta kendi yasalarını tanımıyor. Burjuvazi bizlerden çaldıklarıyla semirirken, işçi ve emekçilere işsizlik, açlık ve yoksulluktan başka bir şey vaat etmiyor. Onlarca yıllık emek mücadelesi sonucu, sermayenin yasalarına emekçilerin kanıyla yazdıkları yasaları işletmek bile zorlu kavgaları göze almayı gerektiriyor.

Sendika haktır ama sendikalı olduğunuz için işten atılabilirsiniz.

Grev çadırlarına, direniş alanınıza devletin kolluk gücü saldırır.

Patron sigorta yapmak zorundadır ama işsizlik tehdidi milyonlarca insanı "kayıt dışı" çalışmaya zorunlu kılar.

İşçiler, emekçiler,

Bütün bu yaşadıklarımız bizim kaderimiz değil. Sermaye sınıfı dünyanın her yerinde ve ülkelerimizde yükselmekte olan devrim dalgaları karşısında tir tir titriyor. Son çırpınışları ve saldırıları sadece ömrünü biraz daha uzatabilmek ve birbirleri arasındaki rekabette batan gemiden bir parça daha pay koparabilmek için.

Yoksulluk zenginliği, zenginlik yoksulluğu yaratıyor. Kapitalizmin bu yasasını ortadan kaldırmak ve bu kısır döngüden kurtulmak bizim ellerimizde.

İşçiler, emekçiler,

İktidar sermayenin elinde olduğu müddetçe her gün ölmeye devam edeceğiz. Tek güçsüzlüğümüz örgütsüzlüğümüz. Yaşamımızın her alanında birbirimizle sıkı bağlar geliştirmek ve eylem birlikleri oluşturup işçi sınıfının yasalarını yaşama geçirmek ölüm kalım meselesi.

Tarihteki tüm zaferlerin temelinde komitelerde örgütlenmiş, kendi iradesini kullanmayı öğrenmiş ezilenler var. Bizi yok sayanların, yaşamdaki kovmaya çalışanların seçim sandıklarını, boş vaatlerini tanımayalım. En ufak talebimize bile saldırıyla karşılık veren ya da suskunluk fesadıyla boğmaya çalışan sermayenin sandığa çağırısına cevabımız "sizi tanımıyoruz" olmalıdır.

İşçiler, emekçiler,

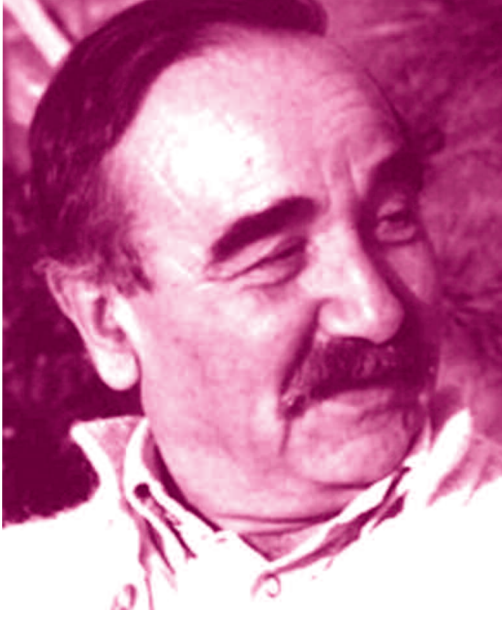
İşyerlerimizde, mahallelerimizde komitelerimizi örgütlemeksizin bu gidişata dur diyemeyiz. Bizi vahşi yönetimlerden ancak kendi kendimizi yönettiğimiz komitelerimiz kurtarır. Komitelerimiz olmadan burjuva, işbirlikçi, teslimiyetçi sendika yöneticilerinin ayak oyunlarıyla baş edemeyiz. Büyük bedellerle kazandıklarımızın bir çırpıda elimizden alınmasına defalarca tanık olduk. Yaşamda değiştirmek istediğimiz ne varsa ancak bunu emeğin iktidarıyla garantiye alabiliriz. İktidar Dışında Her Şey Hiçbir Şeydir

Kapitalizm Öldürür Kapitalizmi Öldürün Ya Devrim Ya Ölüm

Fabrikalar Tarlalar Siyasi İktidar Her Şey Emeğin Olacak Yaşasın İşçilerin ve Emekçilerin Mücadele Birliği

Devrimci İşçi Komiteleri DİK
Devrimci Emekçi Komiteleri DEK

Öldükleriyle Kalmayanlar Orhan İyiler'in Ardından

31 Mayıs Salı
Saat 19.00

İrtibat Tel: 0212.2494443

Yeni Evrenin Devrimleri

5 Haziran Pazar / Saat: 17.00-20.00

Haluk Gerger
Arap İsyanı

Volkan Yaraşır
İhtilalin Ruhü
Arap Coğrafyasını Sarıyor

Süleyman Acar
Yeni Evrenin Devrimleri

Songül Yücel
Yeni Evre

İrtibat Tel: 0212 249 44 43

AYIŞIĞI
SANAT
MERKEZİ

8. KONFERANSI
23-26 Haziran 2011

YENİ EVREDE SANAT

Sponsor olmadan Sanat Yapılabilir mi?
Gösteri Toplumunun Bir Parçası mıyız?

Telif Hakları

Patent Hakları

Fikri Mülkiyet Hakkı

Sanat ve Meta İlişkisi

Sanatta Yabancılaşma

Yeni Evrede Sanat

Yeni Evrede Sanatın ve Sanatçının Sorumlulukları Nelerdir?

**Her yıl Taksim Ayışığı'nda yapılan sanat konferansımızı*

bu yıl İzmir Ayışığı'nda gerçekleştireceğiz.

Buluşmak dileğiyle...

Yaşasın Kürt ve Türk Halklarının Birlikte Mücadelesi

Merhaba Deniz 'in yoldaşları, merhaba genç devrimciler,

Hepinizi en içten duyguyla sevgiyle, saygıyla selamlıyorum.

Denizler 68 kuşağının öncü liderleriydi. Onlar bu ülkede adalet için, eşitlik için mücadele ettiler. Bu ülkenin sosyalist geleceği için mücadele ettiler, mücadele ederken de hiçbir zaman korkmadılar. Onlar hep halkın geleceğini düşündüler. O yüzdendir ki; Deniz Gezmiş'in mektubundaki biraz önce küçük arkadaşımızın okuduğu sözleri söylediler, ölümden korkmadılar, işkenceden korkmadılar. Korktukları bir şey vardı; bu ülkede Kürtlerin Türklerin kardeşçe yaşamasının engellenmesi o yüzden de dar ağacına giderken "Yaşasın Kürt ve Türk halklarının kardeşliği" diyerek gittiler. Siz arkasından gelenler Deniz'e yoldaş olmak isteyenler, Hüseyin'e yoldaş olmak isteyenler, Yusuf'a yoldaş olmak isteyenler, onları her 6 Mayıs 'da anıyoruz. Ancak sadece anmak yetmez. Yoldaşlar, onların düşüncelerini yaşama geçirmek gibi sorumluluğumuz var. Türkiye 'de birçok devrimci kendinden önceki devrimcilerin mücadelesini kendi mücadelesi olarak gördü onların bayrağını yere düşürmedi. İşte Mahir, Denizlerin idamını protesto etmek için Kızıldere'de katledildi. Türkiye'de Kürt devrimciler de Türkiyeli devrimcilerin mücadelesini mücadelesi olarak gördü. İşte Mazlum Doğan, Kemal Pir onlar da Türkiyeli devrimcilerin mücadelesini sahiplendiler ve halkların kardeşliğini kurmak için mücadeleyi yükselttiler. Kemal Pir bir Türk devrimcisi ve Türkiyeli olması onu Kürt özgürlük mücadelesinde daha da önemli kıldı. Çünkü o kendi geleceğini Kürt halkının özgürlüğünde buldu. Onlar da çok bedel verdiler. Devrimciler bedel vermekten korkmazlar. Bizler de bedel vermekten korkmuyoruz. Ancak sorumluluklarımız var sevgili yoldaşlar. Onların düşüncesini, onların duygularını, onların yaşamak istedikleri bir ülke gerçekleştirmek şimdi bizim boynumuzun borcudur, şimdi bizim omuzlarımızdadır. Bu yükü taşımaya hazır mısınız sevgili arkadaşlar? Devrimi gerçekleştirmeye hazır mısınız? İstanbul'dan Ankara'ya, Amed'den Colamêrg'e (Hakkari) devrim mücadelesini yükseltmeye hazır mısınız? Bizler biliyoruz ki Kürdistan devrimi Türkiye devriminden bağımsız değildir. Türkiye devrimi de Kürdistan devriminden bağımsız değildir. Ne zamanki Kürt emekçiler, Kürt halkı özgür olacak işte o zaman Türkiye devrim mücadelesi başarıya ulaşacak. Bizler Kürt halkının temsilcisi olarak hep buna inandık. O yüzden hep ısrar ettik "Halkların Kardeşliğinin de" o yüzden bu ülkede savaş politikalarına dur dedik. Hala ne yazık ki bu ülkeyi yönetenler savaşı reva görüyorlar. Sevgili arkadaşlar, Kürt halkının evlatları her gün öldürülüyor buna söz söyleyen yok bunun savaş ortamını gerdiğini, seçim ortamını gerdiğini söyleyen yok. Savaş ne yazık ki her gün yanı başımızda. Sadece Amed'e değil, sadece Colamêrg (Hakkari) değil, İşte İstanbul'da işte Karadeniz'de her yerde silah seslerini duyuyoruz. Devrimcilerin temel görevlerinden biri de

barışı inşa etmektir ama onurlu bir barış. Kürt halkının istediği tek şey;bu ülkede Kürt olmaktan kaynaklı haklarıyla yaşamak.Yani ana dilde eğitim, kimliğinin, kültürünün tanınması.Kürt olarak, onurlu bir vatandaş olarak yaşamak istiyoruz. Buna itirazımız var mı sevgili arkadaşlar? Bir Kürt devrimciyle bir Türk devrimci bunlar için mücadele ediyor Halkların Kardeşliği için. Bizim görevimiz şikayet etmek değildir. Devrimciler şikayet etmezler, devrimciler sorunları çözerler, sorunları çözmek içinde cesaretimiz var, başımız dik, sorunları çözmek için gücümüzde var. Bakın Newroz 'dan bu güne Kürtistanlı devrimciler sokakta. Üç milyondan fazla insan sokağa çıkıyorsa demokrasi mücadelesi için, devrim mücadelesi için ortam hazırdır. Tek isteğimiz Türkiyeli devrimcilerle Kürtistanlı devrimcilerinin ellerini yakın tutmaktır. Daha yan yana durmaktır. Bizler bunu başarısak egemenler karşımızda duramazlar. Zaten korkularından emekçilere, devrimcilere saldırmaya başladılar. Ama korkun bizden diyoruz, korkun devrimciler geliyor, korkun Türk ve Kürt emekçileri omuz omuza mücadele ediyor. Korkun Türkiyeli gençler Kürt gençler birlikte mücadele ediyorlar. Sevgili arkadaşlar, bugün Halit Çelenk ağabeyimiz, Denizlerin idamını Türkiye'ye anlatan, bu utanç tablosunu yılmadan anlatan Halit Çelenk ağabeyimizi kayıp ettik. Öyle bir inançtır ki Denizlerin idam edildiği gün oda toprağa verilecek. Ailesine baş sağlığı diliyorum, dostlarına, mücadele arkadaşlarına baş sağlığı diliyorum. Sevgili arkadaşlar, bitirirken diğer bir devrimci Kürt devrimcisi Ape Musa'nın bir şiirinde bir şeyler söylemek istiyorum. Devrimcilerin başarabilmek umudunun ne kadar büyük olduğunu gösterebilmek açısından Ape Musa bir şiirinde diyor ki:

"Ve cellat uyandı yatağında bir gece
Tanrım dedi bu ne zor bilmece
öldükçe çoğalıyor adamlar
bense tükenmekteyim öldürdükçe. "

Evet bizim halkımıza zulmedenler, devrimcileri katledenler Türk ve Kürt halkına savaşı reva görenler her geçen gün tükeniyor. Bizler bunun tanıklarımız. Bizden sonra çocuklarımız, gençlerimiz savaşı yaşamasın, özgürce düşüncelerini söylesinler diyerek, yaşasın devrim ve sosyalizm görüşmek üzere arkadaşlar.